

D 2384 E - 1,50€ - RUJAN-LISTOPAD/SEPTEMBER-OKTOBER 2015 - BR./NR. 9-10 (355)

ŽIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

IN MEMORIAM
mons. Vladimir Stanković
1930.—2015.

300. obljetnica
slavne pobjede pod Sinjem
uz Gospin zagovor

Naslovnica:

S proslave 300. obljetnice slavne pobjede pod Sinjem uz Gospin zagovor; snimio: A. Polegubić

ŽIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

List hrvatskih katoličkih zajednica u Njemačkoj
Zeitschrift der kroatischen katholischen Gemeinden in Deutschland
www.zivazajednica.de

60435 Frankfurt am Main
An den Drei Steinen 42 d
Tel.: (069) 9540480
Fax: (069) 95404824

E-Mail:

zivazajednica@kroatenseelsorge.de
delegatur@kroatenseelsorge.de

Izdavač/Herausgeber:

Hrvatski dušobrižnički ured
Kroatenseelsorge in Deutschland

Odgovara/Verantwortlich:

Pfr. Ivica Komadina

Glavni urednik/Chefredakteur:

Dr. Adolf Polegubić

Uredništvo/Redaktion:

Pfr. Ivica Komadina, Željka Čolić,
Stjepan Herceg, Kristina Kovačević,
Marija Lovrić-Holenda,
dr. Adolf Polegubić,
Antonia Tomljanović-Brkić,
P. Jozo Župić

Graficka priprema/Layout & Bildbearbeitung:

Ljubica Markovica-Baban

Tisak/Druck:

DENONA d.o.o., Zagreb

Godišnja pretplata s poštarinom/
Jahresbezugspreis incl. Porto: € 16,-
za ostale europske zemlje: € 22,-
za prekomorske zemlje: € 35,-

Bankverbindung:

VDD/Kroatenseelsorge in Deutschland

IBAN:

DE03 7509 0300 0006 4989 73
SWIFT-BIC: GENODEF1M05

Zadnja stranica:

Novoposvećena zavjetna crkva
Gospe Velikoga Hrvatskoga
Krsnog Zavjeta u Kninu;
snimio: A. Polegubić

AKTUALNO

UDBINA Počast žrtvama

Proslavu Dana hrvatskih mučenika na Udbini misnim slavljem predvodio je gospičko-senjski biskup Mile Bogović. U koncelecijaciji je bilo više desetaka svećenika, te predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zadarski nadbiskup Želimir Puljić, riječki nadbiskup Ivan Devčić, biskupi šibenski Ante Ivas, varaždinski Josip Mrzljak, bjelovarsko-križevački Vjekoslav Huzjak, krčki Ivica Petanjak, izaslanik zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića zagrebački pomoćni biskup Mijo Gorski, banjolučki pomoćni biskup Marko Semren, te umirovljeni porečko-pulski

Snimka: IKA

biskup Ivan Milovan, kao i izaslanik vrhbosanskog nadbiskupa kardinala Vinka Puljića mons. Pero Brajko. Na početku mise biskup Bogović blagoslovio je oltarni reljef „Slava hrvatskih mučenika“, rad kipara Kuzme Kovačića, koji se obratio okupljenima, te kratko pojasnio elemente ugrađene u sam reljef. **A.O.**

KNIN Posvećena velebna crkva

Upovodu proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja i 20. obljetnice vojno-redarstvene operacije „Oluja“ u srijedu 5. kolovoza u crkvi Gospe Velikoga Hrvatskoga Krsnog Zavjeta u Kninu misu za domovinu predvodio je zagre-

bački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. Osvrnuvši se na operaciju „Oluja“, kardinal Bozanić na misi u Kninu je zapitao: „Kako je moguće da danas netko optužuje Hrvatsku za protjerivanje, nazvano etničkim čišćenjem, kada su upravo Hrvati i pripadnici nesrpskog stanovništva s tog okupiranog područja bili u jesen 1991. godine protjerani, morali ostaviti svoja ognjišta i sve što su imali, a mnogi su među njima bili i pogubljeni. Opustošeno je na tom području 68 katoličkih župa, a proglašeno oko 100.000 katoličkih vjernika. Nakon oslobođenja, u kolovozu 1995. godine, u tim župama naišli smo

Mons. Ante Ivas posvećuje oltar crkve Gospe Velikoga Hrvatskoga Krsnog Zavjeta u Kninu

ćenja, ili su šutjeli kad su mogli i morali govoriti, ili su i sami u njima sudjelovali“, primijetio je kardinal Bozanić. Novoizgrađenu kninsku crkvu Gospe Velikoga Hrvatskoga Krsnog Zavjeta posvetio je 4. kolovoza šibenski biskup Ante Ivas. Uz biskupa Ivasa koncelebrirali su vojni biskup u RH Juraj Jezerinac i bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak te stotinjak svećenika. Crkvu je projektirao arhitekt Jerko Rošin, interijer je uređen po zamisli arhitekta Ante Vrbana. U crkvi ima oko 1100 sjedećih mjesta. To je prva katolička crkva izgrađena na kninskom području nakon 1777. godine. **A.O.**

U OVOM BROJU

● IN MEMORIAM

Mons. Vladimir
Stanković
(1930.–2015.)

str. 10

● INTERVJU: mons. Petar Rajić

Narod koji moli
ima budućnost

str. 6

● OBLJETNICE

300. obljetnica
slavne pobjede
pod Sinjem uz
Gospin
zagovor

str. 8

IZ CRKVE U DOMOVINI

**Bl. Alojzije Stepinac uskoro
će biti proglašen svetim**

Kardinal Josip Bozanić je u trsatskom Gospinu svetištu kazao kako možemo reći da je radno proces kanonizacije bl. Alojzija Stepinca pri Svetoj Stolicu gotovo završen s pozitivnim zaključkom te kako još samo predstoji sud Kardinalske komisije i službeno proglašenje Svetog Oca.

5

IZ CRKVE U SVIJETU

**„Svjetski molitveni dan za skrb
o stvorenome“**

U pothvatu čuvanja i promicanja stvorenoga kršćani nisu sami. U tome bi im se trebali priključiti svi ljudi na svijetu.

4

SVIJET MLADIH – JUGENDWELT

„Zašto je vjera tako gorka?“

23

BEITRÄGE IN DEUTSCHER SPRACHE:

**Pfr. I. Komadina: „Refugees
Welcome – Flüchtlinge willkommen“**

13

„Mons. Vladimir Stanković je mudro štitio slobodu hrvatskih iseljenika i hrvatskih misija i od jugoslavenskih ambasada i od politiziranih emigranata.“

Oproštaj od mons. Vladimira Stankovića

U subotu 11. srpnja u 86. godini života i 60. godini svećeništva preminuo je u Svećeničkom domu sv. Josipa u Zagrebu umirovljeni svećenik Zagrebačke nadbiskupije, kanonik i dugogodišnji suradnik trojice kardinala mons. Vladimir Stanković. Mons. Stanković je bio dugogodišnji ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, od 1969. do 1999. godine. „U toj je službi ostvario brojne kontakte s crkvenim i civilnim institucijama, ostavivši dubok trag među Hrvatima raseljenim diljem svijeta. Pamte ga mnogi svećenici, redovnici i redovnice s kojima je surađivao i poticao ih da ostanu uz narod u teškoćama snalaženja i ostvarivanja temelja za život u novim okolnostima. Svjestan da su mnogi u tuđini potrebni ljudske i duhovne pomoći, nastojao je, sam ili kao pratnja hrvatskim biskupima, posebno u pratnji blagopokojnog kardinala Franje Kuharića, često pohađati i ohrabrivati naše sunarodnjake na svim kontinentima“, istak-

nuo je kardinal Josip Bozanić predvodeći misu zadušnicu za mons. Stankovića u crkvi Krista Kralja na Mirogoju, 15. srpnja. Riječi oproštaja u ime Prvostolnog kaptola zagrebačkog izrekao je mons. Ivan Miklenić. „Teška, ali ispunjena srca opraštamo se danas od mons. Vladimira Stankovića, koji je bio jedan od nosivih stupova Katoličke Crkve u Hrvatskoj u drugoj polovici 20. stoljeća, svećenik koji je svojim djelovanjem veoma zadužio hrvatski narod i Crkvu u njemu“. Osvrnuvši se pak na tridesetogodišnji zauzeti rad u službi ravnatelja Hrvatske inozemne pastve, mons. Miklenić je rekao: „U toj službi bio je protagonist jednog od najuspješnijih djela Crkve hrvatskoga jezika u vrijeme komunizma. Mudro je štitio slobodu hrvatskih iseljenika i hrvatskih misija i od jugoslavenskih ambasada i od politiziranih emigranata“, istaknuo je mons. Miklenić. Mons. Stanković je pokopan 15. srpnja na zagrebačkom groblju Mirogoj.

Urednik

Iz delegatove Poruke

Izbjeglice

Kad su u veljači ove godine počele pripreme za jubilarni Međukulturni tjedan u Njemačkoj, još se nije moglo ni naslutiti koje će razmjere uzeti val izbjeglica koji danonoćno pristižu u Europu. Dok je Njemačka na početku računala s 250.000 izbjeglica, sada političari očekuju do 800.000, koji bježe iz svojih domova. Broj izbjeglica iz dana u dan raste. Sirijsko-katolički nadbiskup Flavien Joseph Melki dao je intervju koji je u kolovozu objavio glasilo Biskupije Limburg „Der Sonntag“, u kojem ističe da je samo u Libanonu između od 1,5 do 2 milijuna izbjeglica iz Sirije od kojih se mnogi koriste kao jeftina radna snaga. Kao takvi su konkurencija mladim Libanoncima koji ostaju bez posla što stvara jako napetu situaciju. U logorima za izbjeglice IS aktivisti indoktriniraju muslimane i oduševljavaju ih za svoje ciljeve, a kršćani su izloženi različitim napadima i optužbama da su surad-

nici Assadova režima. Većina kršćana se boji da se nikad neće moći vratiti u svoje domove. Nadbiskup ističe da je cijeli Bliski Istok još od 4. stoljeća bio kršćanski, a da su sada kršćani gotovo potpuno nestali s tog cijelog područja. U Europi Njemačka opet prednjači u pomoći izbjeglicima. Uz milijarde eura pomoći od strane države, uz više stotina milijuna eura pomoći samo od strane Katoličke Crkve, mediji su prepuni primjera velikodušne pomoći privatnih osoba i raznoraznih udruga koje svesrdno pomažu u prikupljanju pomoći. Primjerice u kolovozu je u Hamburgu više od 2.000 volontera bilo angažirano u 85 smještajnih mjesta za izbjeglice. I mi Hrvati se zahvalno sjećamo velikodušnosti njemačkih vlasti, Crkve i svekolikog njemačkog naroda kad su zdušno prije dvadeset i više godina pomagali bezbrojnim našim izbjeglim i prognanim sunarodnjacima. Bogu hvala, u Njemačkoj je opet svesrdna pomoć na djelu!

Vaš vlč. Ivica Komadina, delegat

Ekološka kriza poziva na obraćenje

U pothvatu čuvanja i promicanja stvorenoga kršćani nisu sami. U tom bi im se trebali priključiti svi ljudi na svijetu.

Papa Franjo na blagdan Preobraženja Gospodnjega 6. kolovoza uputio je pismo dvojici kurijalnih kardinala: predsjedniku Papinskoga vijeća Pravda i mir Peteru Kodwu Appiahu Turksonu i predsjedniku Papinskoga vijeća za promicanje jedinstva kršćana Kurtu Kochu. Tim je pismom Sveti Otac ustanovio „Svjetski molitveni dan za skrb o stvorenome“, a za dan slavlja odabran je 1. rujna, te je niti mjesec dana nakon toga taj dan po prvi puta proslavljen u cijeloj Crkvi i u Vatikanu. Taj je datum Sveti Otac odabrao zato što na prvi dan rujna i Pravoslavna Crkva moli za stvoreno, pa ta zajednička proslava dobiva i ekumensko značenje i važnost.

Kako je prenio Vatikanski radio, a kasnije isticali brojni komentatori, ovo se pismo ustanovljenja Dana skrbi za stvoreno čini logičnim korakom nakon Papine enciklike „Hvaljen budi“ (Laudato si) objavljene u lipnju. Naime, Sveti Otac u tome pismu preuzima dijelove svoje enciklike, te podsjeća kako „duhovnost nije odvojena od prirode, već živi s njom u zajedništvu“. Upravo zato i poziva na pravo „ekološko obraćenje“ na koje su pozvani kršćani, jer je poziv da budu „čuvari Božjega djela“, svega onoga što je Bog stvorio, bitna sastavnica krjeposna života i bitna u kršćanskom iskustvu. Svaki je čovjek stvoren od Boga, a ujedno je i „čuvar stvorenoga“ koji Bogu zahvaljuje na tome divnome djelu – a baš je to djelo i sve stvorenje Stvoritelj čovjeku povjerio na čuvanje i razumno i ispravno raspolaganje.

U tom velikom pothvatu čuvanja i promicanja stvorenoga kršćani nisu sami, to jest ne bi trebali biti sami, nego bi im se trebali priključiti i svi ljudi na svijetu. Upravo se zato se papa Franjo obratio izravno dvojici kardinala, Turksonu i Kochu. Kardinal Turkson tako je pozvan na promicanje slavljenja Dana ne samo u Crkvi nego i u nacionalnim i međunarodnim organizacijama, koje su posvećene ekologiji, a kardinal Koch radi i radit će na uspostavljanju (još jače) veze s ostalim kršćanima kako bi se inicijativa pretvorila u zajednički hod svih Kristovih vjernika. Naime, već na samome početku pisma papa Franjo ističe

da dijeli „zabrinutost za budućnost stvorenoga“ s ekumenskim carigradskim patrijarhom Bartolomejom I, te da ustanovljava ovaj Dan prihvativši prijedlog njegovog predstavnika metropolita Ioannisa iz Pergama. Naime, metropolit Ioannis govorio je na predstavljanju Papine enciklike, a Papa ističe da „kao kršćani želimo pružiti naš doprinos nadilaženju ekološke krize koju proživljava čovječanstvo. Zato moramo prije svega iz naše bogate duhovne baštine zagrabiti motive koji potkrepljuju strast skrbi za

nome djelu što ga je povjerio našoj skrbi, zazivajući njegovu pomoć u zaštiti stvorenoga i njegovo milosrđe zbog počinjenih grijeha protiv svijeta u kojemu živimo.“

Moleći kardinale Turksona i Kocha da budu pravi promicatelji ove nove inicijative i Dana skrbi za stvoreno, Papa je na kraju svoga pisma zazvao zagovor Blažene Djevice Marije i svetoga Franje Asiškoga, „čija Pjesma stvorova nadahnjuje mnoge muževe i žene dobre volje da žive u hvali Gospodinu i u poštivanju stvorenoga.“

Čovjek mora vladati po Božjem uzoru

U tom je duhu 1. rujna ne samo po svijetu, nego ponajprije u samome Vatikanu i proslavljen Svjetski molitveni dan skrbi za stvoreno. Poslije podne je toga dana u bazilici svetoga Petra proslavljena Služba riječi kojom je predsjedao sam papa Franjo, a propovijedao je propovjednik Papinskoga doma o. Raniero Cantalamessa. Svoju je propovijed o. Cantalamessa započeo citatom iz Knjige Postanka, iz prvoga poglavlja, u kojemu se ističe da je Bog zemlju povjerio čovjeku, da mu je rekao da se „plodi i množi“, da „napuči zemlju i da je sebi podloži“, te da vlada ribama u moru i pticama na nebu, te svime živim na zemlji. Upravo su te riječi „u novije vrijeme pobudile snažnu kritiku.“ One, napisao je netko, čovjeku daju pravo na vladanje nad zemljom i prirodom što je dovelo do sadašnje ekološke krize. Došlo je do obrata u čovjekovom razmišljanju, jer čovjek više ne živi kao onaj koji mora služiti prirodi, nego obratno. No, kritika koja je upućena biblijskom tekstu, istaknuo je propovjednik, polazi od pogrešnih, svjetovnih kategorija koje nisu u skladu s biblijskim naučavanjem. „Za Bibliju krajnji uzor dominusa, gospodara, nije politički suveren koji iskorištava svoje podložnike, nego Bog sam, Gospodin i otac“, pojasnio je o. Cantalamessa. A Božje vladanje nad stvorenjima i stvorenim jamačno nije vladanje iz vlastitoga interesa, nego sve čini za stvoreno koje je stvorio i koje štiti.

M. K.

stvorenoga“, jer kod onih koji vjeruju u Isusa Krista, „Riječ Božju koja je postala tijelom“, duhovnost nije odvojena od vlastitoga tijela, nit od prirode ili od stvari ovoga svijeta, već živi s njima i u njima, u zajedništvu sa svime što ih okružuje, napisao je Papa navodeći svoje riječi iz „Hvaljen budi“.

„Ekološka kriza poziva nas dakle na duboko duhovno obraćenje: kršćani su pozvani na 'ekološko obraćenje koje sa sobom donosi isticanje svih posljedica susreta s Isusom u odnosima sa svijetom koji ih okružuje', te moraju živjeti svoj 'poziv čuvara Božjega djela' koji je, kako smo spomenuli, 'bitnom sastavnicom krjeposnoga života' i nikako nije nešto 'opcionalno', nešto što se može ali ne mora odabrati, nego je bitno za kršćansko iskustvo. Ovim Danom svaki bi vjernik, pojedinačno i u zajednici trebao shvatiti da je to dragocjena prigoda za obnavljanje osobnoga pri-njanja uz vlastito poslanje čuvara stvorenoga, te Bogu zahvaliti na „div-

IZ CRKVE U DOMOVINI

Bl. Alojzije Stepinac uskoro će biti proglašen svetim

Kardinal Josip Bozanić je u trsatskom Gospinu svetišću kazao kako možemo reći da je radno proces kanonizacije bl. Alojzija Stepinca pri Svetoj Stolici gotovo završen s pozitivnim zaključkom te kako još samo predstoji sud Kardinalske komisije i službeno proglašenje Svetog Oca.

Apel vjerskih predstavnika u RH za pomoć izbjeglicama predstavljen je u Zagrebu u postorijma Hrvatske biskupske konferencije. Apel su potpisali zadarski nadbiskup i predsjednik HBK Želimir Puljić, mitropolit SPC zagrebačko-ljubljanski dr. Porfirije Perić, predsjednik Protestant-skog evandeoskog vijeća Giorgio Grlić, glavni rabin u RH Luciano Moše Prelević, glavni rabin Židovske vjerske zajednice Bet Israel u RH dr. Kotel Da Don i predsjednik Mešihata Islamske zajednice u RH muftija dr. Aziz Hasanović. Na konferenciji za novinare predsjednik Hrvatskog Caritasa varaždinski biskup Josip Mrzljak istaknuo je kako je i apel, kao i ta konferencija izraz želje „zajedno činiti dobro ljudima koji su u potrebi“. Hrvatski Caritas već je dao inicijalna sredstva Caritasima u Makedoniji i Srbiji, a otvoren je za suradnju sa svima onima koji žele pomoći potrebitima. Hrvatski Caritas poziva sve svoje suradnike, biskupijske i župne Caritase da budu spremni na pomoć i suradnju, rekao je biskup Mrzljak, te pozvao medije da prenesu apel svim ljudima dobre volje.

U Križevcima su biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine održali sjednicu, kojoj je predsjedao zagrebački nadbiskup i metropolit kardinal Josip Bozanić i na kojoj su sudjelovali svi biskupi Metropolije: varaždinski Josip Mrzljak, sisački Vlado Košić, križevački vladika Nikola Kekić, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak te zagrebački pomoćni biskupi Valentin Pozaić, Ivan Šaško i Mijo Gorski. Kardinal Bozanić upozorio je na opasnosti koje se javljaju zbog pokušaja centralizacije medija čime se ne daje dovoljno prostora manjim gradovima i drugim lokalnim sredinama. Zabrinjavajuća je pojava dokidanja medijskih centara javnih medija u Hrvatskoj. To može biti dio nastojanja da se medije lakše nadzire u skladu s političkim i

drugim interesima, kao i okvira za manipuliranje informacijama.

Osuđen napad u Sarajevu

U povodu napada na župni centar sv. Luke evangelista u Sarajevu u noći s 31. kolovoza na 1. rujna, a u kojem je skupina nepoznatih osoba porazbi-

otvorenom predvodio je požeški biskup Antun Škvorčević. Diljem Crkve u Hrvata proslavljen je blagdan Male Gospe te svetkovina Marijina uznesenja na nebo.

Jubilarno misno slavlje u povodu proslave 300. obljetnice krunjenja čudotvorne slike Majke Božje Trsatske predvodio je 30. kolovoza kardinal Josip Bozanić, s riječkim nadbiskupom i metropolitom Ivanom Devčićem, ljubljanskim nadbiskupom i metropolitom Stanetom Zoreom te drugim biskupima i svećenicima. U propovijedi kardinal Bozanić je kazao: „U trsatsko svetišće hodočastio je i blaženi Alojzije Stepinac koji se utjecao Majci Božjoj i u svetišću ostavio spomen-pločicu zahvalnicu. U slučaju blaženog Alojzija Stepinca, predstavljen čudesan događaj već je ispitivan na Liječničkom vijeću Kongregacije za proglašenje svetih (21. ožujka 2014.) i na Kongresu konzultora teologa iste Kongregacije (3. lipnja 2014.). Možemo reći da je radno proces pri Svetoj Stolici gotovo završen s pozitivnim zaključkom, još samo predstoji sud Kardinalske komisije i službeno proglašenje Svetog Oca.“

Na Međunarodni dan nestalih osoba, 30. kolovoza, u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Pakracu, požeški biskup Antun Škvorčević predvodio je sv. misu za sve poginule, ubijene i nestale hrvatske branitelje i civile u zajedništvu s domaćim župnikom Matijom Jurakovićem, župnim suradnikom Marijom Rašićem i tajnikom Krunoslavom Jurakovićem.

Zadarski nadbiskup Želimir Puljić, na poziv episkopa dalmatinskog Fotija sudjelovao je u arhijerejskoj liturgiji proslave 400. obljetnice Bogoslovijske Sveta tri Jerarha, u manastiru Krka pokraj Kistanja, koju je predvodio poglavar Srpske Pravoslavne Crkve patrijarh Irinej u prisutnosti mnogih metropolita i episkopa SPC-a te više stotina vjernika.

A.O.

Svečano misno slavlje u povodu 300. obljetnice krunjenja slike Majke Božje Trsatske predvodio je kardinal Josip Bozanić

jala stakla, oglasili su se Međureligijsko vijeće u BiH i Muftijstvo sarajevsko. U Međureligijskom vijeću u BiH sudjeluju sve četiri tradicionalne Crkve i vjerske zajednice. Kako stoji u priopćenju, Muftijstvo sarajevsko izražava svoju zabrinutost sve učestalijim napadima na vjerske objekte diljem Bosne i Hercegovine, zahtijevajući njihovu adekvatnu zaštitu te otkrivanje i kažnjavanje počinitelja.

Poruku uz početak nove školske godine uputio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić katehetama i vjernicima mjesne Crkve koja je pročitana u župama nadbiskupije uz slavlje zaziva Duha Svetoga. Isitiče se kako su roditelji, svećenici, katehete i odgojitelji pozvani pratiti i pomagati intelektualni, duhovni, vjerski i moralni rast te vjernički hod djece.

Na blagdan Gospe od suza više desetaka tisuća vjernika iz Požeške biskupije i šire hodočastilo je zajedno sa svojim svećenicima u njezino svetišće u Pleternicu. Središnju sv. misu na

RAZGOVOR S NADBISKUPOM PETROM RAJIČEM, APOSTOLSKIM NUNCIJEM U ANGOLI I SV. TOMI I PRINCIPU, A RANIJE NA ARAPSKOM POLUOTOKU

Narod koji moli može se nadati svijetloj budućnosti

Mons. Petar Rajič rodio se 12. lipnja 1959. u gradu Torontu, u Kanadi, od roditelja Libe-rana i Dominike r. Mustapić. Roditelji su mu Hrvati, rođeni i odrasli u Hercegovini, koji su 1958. godine odselili u Kanadu. Napustili su svoje rodno mjesto Doljane, u župi Dračevo, u Trebinjsko-mrkanskoj biskupiji i otišli trbuhom za kruhom u svijet, tražeći za sebe i svoju djecu bolju budućnost — više kruha, slobode i ljudskih prava. Nastanili su se u Torontu i tamo osnovali obitelj. Mons. Petar najstariji je od njihovo troje djece. Osnovnu i srednju školu pohađao je u katoličkim školama u Torontu, a kasnije je studirao urbanizam na torontskom sveučilištu, gdje je i diplomirao u pro-ljeće 1982. godine.

Srimir: A. Polegubić

„Bila mi je želja djelovati u hrvatskoj inozemnoj pastvi“

Živa zajednica: U Vašem životopisu čitamo da ste rođeni u Kanadi kao dijete hrvatskih iseljenika. No, postali ste svećenikom Trebinjsko-mrkanske biskupije. Sigurno postoji neki poseban razlog?

Mons. Petar Rajič: Kad sam osjetio Božji zov, stao sam razmišljati i moliti Boga da mi pokaže put kojim ću poći. Mogao sam, naravno, ostati u Torontskoj nadbiskupiji i postati članom njihova prezbiterija, ali mi je želja bila biti blizu našega naroda i, po mogućnosti, raditi u hrvatskoj inozemnoj pastvi, s našim iseljenicima. Potrebe su zaista velike u tim našim zajednicama i došao sam do zaključka da bi bilo najbolje da studiram na području naše domovinske Crkve zbog jezika i upoznavanja prilika, kako bih jednoga dana mogao raditi s našim ljudima u inozemstvu. Zato je odluka pala na Trebinje-Mrkan, jer je to biskupija gdje su se rodili moji roditelji i gdje se nalazi naša župa Dračevo. Tako sam otišao u sarajevsku bogosloviju, jer su u to vrijeme svi bogoslovi iz obje naše hercegovačke biskupije (Trebinjsko-mrkanske i Mos-

tarsko-duvanjske) pohađali tu bogosloviju.

Živa zajednica: Vi ste primjer duhovnog zvanja koje se rodilo u zrelijoj dobi u iseljeništvu, a postali ste svećenikom domovinske biskupije. Na koji način poticati mlade u iseljeništvu da se u većem broju odluče za duhovna zvanja?

Mons. Petar Rajič: Treba početi s upoznavanjem Krista kao Sina Božjega, Spasitelja i Otkupitelja čovječanstva i svakoga čovjeka. Zato valja uzeti u ruke najprije Evanđelje: čitati i upoznati Kristovo djelo i njegove riječi kako bismo onda mogli doći do osobne duhovne spoznaje Krista. Treba dopustiti da u molitvi Krist progovori našem srcu preko svoje riječi i onda, molitvom srca, započeti dijalog s njim. Možemo mu iznijeti svoje želje i potrebe, ali važnije je slušanje: On nam ima što reći! U molitvi također moramo oslušivati što Bog želi od nas, što je njegova volja, i onda je prihvatiti kako nam se obznanjuje. Ne treba se bojati Boga, niti imati bilo kakva straha pred njim, niti previše razmišljati je li duhovni poziv za mene ili ne, jer mnogi mladići i djevojke inače gube dragocjeno vrijeme „mozgajući“ o mogućem životnom

pozivu, a veliki ih broj ostaje neodlučnim gledajući bilo kojeg životnog puta. Dode trenutak u životu čovjeka kada treba reći „da“ ili „ne“ i onda ostati tome dosljedan. Ako djevojke i mladići razmišljaju o duhovnom staležu, to je već dobar znak da im se Bog približava i objavljuje. Gospodin neće nikoga prisiliti da ga slijedi, On ostavlja svoj poziv otvorenim svima onima koji su spremni zaboraviti sebe, uzeti vlastiti križ života i njega slijediti na putu poniznoga, poslušnoga i vjernog služenja braći u Crkvi. A to je ujedno put koji vodi pravoj radosti i prema vječnosti.

U povezanosti s hrvatskim župama u Kanadi

Živa zajednica: Iako rođeni i odrasli u iseljeništvu, otpočetak ste povezani sa svojim hrvatskim narodom. Što je tome ponajviše pridonijelo?

Mons. Petar Rajič: Mnogi mladi moje generacije iz naših hrvatskih obitelji u Kanadi odgojeni su u hrvatskom katoličkom duhu i povezani s našim hrvatskim župama gdje se mise i ostali sakramenti slave na materinskom jeziku. To je slučaj i sa mnom. Primio sam svete sakramente u našim župa-

ma, pohađao subotnju školu hrvatskoga jezika, bio članom skupine mladih i Hrvatskoga studentskog saveza; sve je to ono što nas je povezivalo u vjeri i hrvatskom identitetu. Zahvaljujući postojanju hrvatskih župa u Kanadi, koje su duhovna i kulturna središta okupljanja našega hrvatskog naroda, mnogi stariji koji su se doselili, a i mladi naraštaji koji su se tamo rodili, osjećaju se u njima kao da su u domovini, kao dio naše Crkve u Hrvata. Kako godine prolaze, bit će veoma važno uzdržavati te župe s dostatnim brojem dobrih i pobožnih svećenika i sestara koji su spremni otići i raditi među našim iseljenicima, kako se ta povezanost s domovinom ne bi izgubila.

Živa zajednica: Uz to što ste nadbiskup i apostolski nuncij, sada u Angoli i Sv. Tomi i Principu, a ranije na Arapskom poluotoku, Vi ste i naslovni nadbiskup Sarsenteruma. Podsjelite naše čitatelje na Sarsenterum.

Mons. Petar Rajić: Naslovne ili titularne biskupije daju se biskupima i nadbiskupima koji nemaju svoje teritorijalne biskupije, nego vrše posebne službe u Crkvi, primjerice, u Rimskoj kuriji ili kao apostolski nunciji, ili kao pomoćni biskupi. Povjesničari tvrde da Sarsenterum postoji još od šestoga stoljeća jer se na Salonitanskom koncilu 533. godine biskup Paulinus, kao jedan od sudionika tog crkvenoga sabora, potpisao kao episcopus sarsenterensis, tj. biskup sarsenterški. Spominje se također 596. godine. U velikim seobama naroda sjedište biskupije preneseno je iz Stoca u Ston, koji se 925. spominje kao biskupija „drevnoga podrijetla“. Vodeći računa o uhodanoj praksi Crkve u antičko doba da se biskupije mogu osnivati samo u mjestima dostojnim biskupskoga dostojanstva, dolazi se do spoznaje da se središte Sarsenterške biskupije – Sarsenterum (Sarsiteron) treba tražiti u ostatcima antičkoga urbanog naselja u Stocu.

Živa zajednica: Djelujući ovih zadnjih pet godina kao apostolski nuncij i apostolski delegat na Arapskom poluotoku, recite o kolikom se broju katolika radi na tom području i u kojim uvjetima žive?

Mons. Petar Rajić: Arapski je poluotok podijeljen u dva apostolska vikarijata. Biskupije još ne postoje jer nema domaćega klera, i zato se to po-

druže smatra misijskim. Sveta Stolica je 31. svibnja 2011. odredila novu podjelu država i nove naslove na poluotoku. Sada postoji Apostolski vikarijat za sjevernu Arabiju, odnosno Kuvajt, Bahrein, Katar i Saudijsku Arabiju, te Apostolski vikarijat za Južnu Arabiju, koju čine Ujedinjeni Arapski Emirati, Jemen i Oman. Imamo dva biskupa, apostolska vikara – jedan u Manami u Bahreinu, a drugi u Abu Dhabiju u Ujedinjenim Arapskim Emirati. Sjeverni vikarijat ima ukupno deset župa i oko milijun i pol vjernika, dok Južni vikarijat ima petnaest župa i jednak broj vjernika. Dakle, na ukupnom prostoru od tri milijuna km² imamo oko tri milijuna vjernika. Pastoral je u tim župama doista dobro organiziran. Svećenici i sestre misionari dolaze uglavnom iz Indije, a ima ih nekoliko i s Filipinskih otoka, i svi imaju pune ruke posla samo oko redovite pastoralne skrbi. Na tim prostorima nema takvih progona niti nasilja nad kršćanima kao u drugim zemljama Srednjega istoka. Arapi poluotoka ipak pokazuju izvjesno poštovanje prema krš-

Zahvaljujući postojanju hrvatskih župa u Kanadi, koje su duhovna i kulturna središta okupljanja našega hrvatskog naroda, mnogi stariji koji su se doselili, a i mladi naraštaji koji su se tamo rodili, osjećaju se u njima kao da su u domovini, kao dio naše Crkve u Hrvata. Kako godine prolaze, bit će veoma važno uzdržavati te župe s dostatnim brojem dobrih i pobožnih svećenika i sestara koji su spremni otići i raditi među našim iseljenicima, kako se ta povezanost s domovinom ne bi izgubila.

ćanima jer znaju da su kršćani dobri radnici i njihova glavna radna snaga, da imaju osjećaj za odgovornost i pošteno obavljaju svoje poslove. Dakle, iako kršćani nemaju ista prava kao domaći, autohtoni stanovnici, Arapima je stalo do toga da kršćani i dalje budu prisutni te da im se omogući slobodno ispovijedanje njihove vjere.

Živa zajednica: Koje je središnje poslanje apostolskog nuncija i apostolskog delegata?

Mons. Petar Rajić: U svakoj zemlji gdje se nalazi Apostolska nuncijatura, svaki je nuncij dužan vršiti onu opću misiju papinskih legata, a to znači raditi oko učvršćivanja veza jedinstva iz-

među Svete Stolicе i lokalnih partikularnih Crkava. Uz tu misiju Crkve, na diplomatskoj se razini razvijaju dobri odnosi između Svete Stolicе i države. U zemljama s većinskim muslimanskim stanovništvom vrlo je važno podržavati i razvijati dobre odnose s državnim vlastima zbog boljeg upoznavanja i međusobnog poštivanja, kako bi se mogla osigurati potrebna prava i sigurnost za kršćanske manjine i njihovu punu slobodu vjeroispovijesti.

Crkva se zalaže za dobro čovjeka i svijeta

Živa zajednica: Što biste posebno istaknuli iz svoga dosadašnjeg iskustva rada u nuncijaturama i Državnome tajništvu?

Mons. Petar Rajić: Dosadašnje iskustvo u nuncijaturama i u Državnom tajništvu dalo mi je više prilika vidjeti pozitivni utjecaj Crkve u svijetu, jer je diplomacija Svete Stolicе drukčija od diplomacije drugih država zbog specifičnosti misije i poslanja Crkve, koja je od Krista primila nalog – „idite i propovijedajte evanđelje“. Rad na širenju evanđelja, imenovanje biskupa, katolički odgoj, karitativne akcije, promocija ekumenskoga i međuvjerskoga dijaloga, njegovanja mira i dobrih odnosa između država i naroda, područja su na kojima se Crkva trajno zalaže i vrši neizmjerljivo pozitivnu ulogu u svijetu. Iako Crkva nema financijsku niti ikakvu vojnu moć, njezina je prednost baš u tome što se zalaže za opće dobro čovjeka i svijeta.

Živa zajednica: Otpočetka ste u Kanadi bili povezani uz hrvatsku župu u Torontu. Ne treba posebno isticati kolika je važnost hrvatske inozemne pastve u iseljeništvu. Koje je pritom Vaše iskustvo?

Mons. Petar Rajić: Moji su roditelji od prvoga dana svoga dolaska u Toronto bili povezani s hrvatskom župom i zajednicom u tom gradu. Neki računaju da u južnom dijelu provincije Ontarija ima oko 50 000 Hrvata koji su povezani sa svojim župama. Ima ih sigurno još i više samo što svi, nažalost, nisu vjernici niti pohađaju naše župe. Te su hrvatske etničke župe od neizmjerne važnosti za naše ljude, jer im pružaju i organiziraju – kao i u svim župama u domovini i svijetu

Nastavak na str. 24

300. OBLJETNICA SLAVNE POBJEDE POD SINJEM UZ GOSPIN ZAGOVOR

300 godina vjernosti Kristu i Gospi

Predvođeni kao posebni Papin izaslanik središnje slavlje 300. obljetnice svetišta Čudotvorne Gospe Sinjske, kardinal Bozanić pozvao je na molitvu za hrvatsko zajedništvo.

U svetištu Gospe Sinjske, na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo – Velike Gospe koja se ove godine proslavlja pod geslom „300 godina vjernosti Kristu i Gospi“ u ozračju 300. obljetnice slavne pobjede pod Sinjem uz Gospin zagovor, u subotu 15. kolovoza okupilo se oko sto tisuća vjernika iz svih krajeva Hrvatske, Bosne i Hercegovine i inozemstva. Hodočasnici, od kojih su neki pješačili i po nekoliko sati, u svetištu su počeli pristizati u ranim jutarnjim satima pa im je već od 3 sata na raspolaganju za sakrament pomi-

Caritasa župe Sinj, poduzetnici, medicinsko osoblje, različite crkvene i civilne udruge te puk grada Sinja i cijele Cetinske krajine.

Svečanu procesiju i euharistijsko slavlje predvodio je posebni izaslanik pape Franje kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup, u koncelebraciji sa splitsko-makarskim nadbiskupom Marinom Barišićem, predsjednikom Hrvatske biskupske konferencije zadarskim nadbiskupom Želimirom Puljićem, banjolučkim biskupom Franjom Komarićem, kotorskim biskupom Ilijom Janjićem, križevačkim vladikom

Istaknuo je kako prisutnost kardinala Bozanića u Sinju kao izaslanika Svetog Oca i kao nadbiskupa zagrebačkog čini da „danas Sinj postaje glavnim gradom Hrvatske“. Pozvao je generalnog vikara Splitsko makarske nadbiskupije mons. Miroslava Vidovića da pročita pismo Svetoga Oca kojim određuje kardinala Bozanića svojim izaslanikom na tom velikom jubileju i kojim čestita vjernicima i puku Cetinske krajine i Crkvi u Hrvata na iznimnom čašćenju Majke Božje.

Prenoseći pozdrave pape Franje kardinal Bozanić je istaknuo kako je

Na misnom slavlju u Sinju okupilo se oko sto tisuća vjernika

Snimke: A. Polegubić

renja bilo oko 50 svećenika. Slavlje misa počelo je u 4 sata, svakih sat vremena, sve do 9.30 sati kada su zvona i fanfare označile da iz Gospina svetišta kreće svečani ophod – tradicionalna procesija gradskim ulicama sa slikom Čudotvorne Gospe Sinjske. Staru Gospinu sliku, okićenu zlatom, dragim kamenjem te brojnim zavjetnim darovima nosili su alkarski momci u starim odorama, a u procesiji su sudjelovali i alkari, bogoslovi, redovnice, djevojke u narodnim nošnjama, predstavnici gradskih i županijskih vlasti, hrvatske vojske, MUP-a, braniteljskih udruga, majke, vjeroučitelji, vatrogasci, profesori, glazbenici, djelatnice

Nikolom Kekićem, banjolučkim pomoćnim biskupom Markom Semrenom, provincijalom Provincije Presvetoga Otkupitelja fra Joškom Kodžomanom, gvardijanom i čuvarom Sinjskog svetišta fra Petrom Klapožom i cetinskim dekanom don Stipom Ljubasom. Riječi dobrodošlice i zahvale posebnom izaslaniku pape Franje kardinalu Bozaniću prije početka misnoga slavlja uputio je nadbiskup Barišić, koji je pozdravio sve sudionike slavlja, među kojima je bila i predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar Kitarović. Posebno je pozdravio pratitelje Papina izaslanika kardinala Bozanića fra Petra Klapēja i don Stipu Ljubasa.

danas svima okupljenima u svetištu Gospe Sinjske, Sveti Otac osobito bliz svojom pastirskom ljubavlju i molitvom. Istaknuo je kako sinjska riznica čuva spomen na događaje iz prošlosti u kojima sa zahvalnošću možemo promatrati očitovanje Božje prisutnosti po Blaženoj Djevici Mariji prije tri stoljeća. „Vi, dragi vjernici sinjskoga kraja, u ovom svečanom trenutku obnavljate spomen i svjedočite neupitno uvjerenje da je po Gospinu zagovoru obranjen vaš Grad i da su očuvani životi vaših predaka, okupljenih na molitvi u sinjskoj tvrđavi, kako su se pred naletom nadmoćne osmanlijske vojske bili sklonili noseći

Svečano misno slavlje predvodio je Papin posebni izaslanik kardinal Josip Bozanić

sa sobom dragu sliku Gospe od milosti". Kardinal Bozanić osvrnuo se na povijesne zapise slavne bitke pod Sinjem, istaknuvši kako je samo godinu dana nakon onoga čudesnoga događaja, u zahvalu za čudesnu obranu i spašene živote, sliku Majke od milosti splitski nadbiskup Cupilli svečano okrunio zlatnom krunom u koju je urezan natpis „In perpetuum coronata triumphat“, „Zauvijek okrunjena pobjedno slavi“, a natpisu je dodana godina 1715. Dakle, ne stoji godina krunidbe slike, nego godina slavne pobjede i kako je u toj jednostavnoj rečenici zbijena sva povijesna istina koja pruža razjašnjenja svih sumnja i u kojoj je rasvijetljena znatiželja svih koji bi danas htjeli sigurne potvrde i dokumente o znaku s neba. Okrunjena slika i koljenima izdubeni kamen podno slike najsigurnija su potvrda istine o obrani Sinja - za one koji su otvoreni cjelovitom čitanju povijesti, istaknuo je kardinal, i upitao se zar nije znakovito i divljenja vrijedno da su krunu dali izraditi sami zapovjednici i vojnici obrane grada. Bez Gospe ni jedno događanje, vezano uz obranu Sinja, nema istinski smisao. Ta je istina ostala sačuvana i u viteškoj igri Sinjske alke, jer alkari od starine na svojoj zastavi nose Gospin lik. Privremeni pokušaji u ona hrvatskom narodu i katoličkoj vjeri nesklona vremena da se ta sraslost odvoji pokazali su se tek kao prolazne zablude i stranputice, daleke od duše naroda, istaknuo je kardinal Bozanić. Obraćajući se vjernicima cetinskoga kraja, alkarima i svim ljubiteljima te spomen-igre koja je, kako je rekao, više od igre, potaknuo ih je da imaju mudrosti i viteške hrabrosti othrvati se svim izazovima i ponudama, kojima se želi potisnuti spo-

men na njihovu odanost Gospi, na snažnu vjeru cetinskoga puka i na njihovu junačku privrženost hrvatskoj domovini.

Poručio je kako povezanost i pobožnost hrvatskoga naroda prema Majci Božjoj ostaje smjerokazom za budućnost svim kršćanima u Hrvatskoj, da ne dopuste razdvajanje svoje vjere od društvene zbilje i od zalaganja za dobro; da se ne srame svjedočiti istinu neba u zemaljskim poteškoćama; da ne zaniječuju Boga i ne gube pouzdanje u njega. Govoreći u propovijedi o hrabrosti alkara, kardinal je podsjetio i na snagu i nježnost žena cetinskog kraja u kojem u oporosti života struji snaga, brižljivost, vjernost i nježnost ženstvenosti. Kardinal je podsjetio na nedavnu prošlost i vrijeme koje nije bilo sklono Crkvi i kada je komunistička vlast još uvijek nastojala pokazati svu odlučnost potiskivanja nacionalne svijesti u hrvatskom narodu i zatiranja Katoličke Crkve. Spomenuo se konkretno vremena od prije pedeset godina, kada se slavila 250. obljetnica čudesne obrane Sinja, i kada se tadašnje slavlje, kojem je predsjedao blagopokojni kardinal Franjo Šeper, premda se zbivalo u za Crkvu nesklonim društvenim okolnostima, pretvorilo u velebno euharistijsko slavlje i najveće poslijeratno okupljanje vjernika u našem narodu. To je sinjsko slavlje pokazalo da vlast koja se usprotivi narodu i koja želi izbrisati njegovu povijest, kulturu i vjeru, ne može opstati, poručio je kardinal. „Zato je lijepo iznova doživjeti da marijanska svetišta i danas jačaju jedinstvo Crkve i naroda. Ovo marijansko svetište povezuje naš jug i sjever, istok i zapad, hrvatske vjernike iz Bosne i Hercegovine, kao i one iz

dalekoga svijeta. Zato smo se u raznim kušnjama uvijek vraćali u Marijina svetišta i dopuštali da nas zahvati Marijin pogled“, kazao je kardinal.

Ujedno je podsjetio na marijansku snagu hrvatskog naroda koju svjedoči i Domovinski rat. „Danas u Sinjskom svetištu molimo za hrvatsko zajedništvo. Dosta nam je podjela! Ako želimo napredak svom narodu i domovini potrebna je opća suglasnost oko temeljnih pitanja. Otvorenost daru života i zaštita obitelji i ljudskoga života u obitelji danas postaje gorućim pitanjem. O tome ovisi budućnost našega naroda. Ideologije koje se zasnivaju samo na ekonomskoj računici vode u vrijednosnu izgubljenost“, upozorio je kardinal Bozanić koji je pozvao na molitvu za mir i radost i zajedništvo života, kako u obitelji, tako i u domovini i svijetu. Sinjske franjeve, čuvar svetišta, potaknuo je riječima kako im je povijest povjerila svetu zadaću čuvanja dragoga lika Čudotvorne Gospe Sinjske, a njih je povjerila Njoj. Spomenuo je i vjernoga Marijina hodočasnika, bl. Alojzija Stepinca i njegova pouzdanja u Boga „koje bi nam trebalo biti trajno nadahnuće“.

Na kraju misnog slavlja, na kojem je pjevao zbor Svetišta pod ravnanjem fra Jure Župića i s. Jelene Mijić, hodočasnici se obratio provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Joško Kodžoman koji je zahvalio svima koji su sudjelovali u svečanosti. Slavlje je završilo kardinalovim blagoslovom, pjesmom „O Gospe Sinjska“ te himnom „Lijepa naša“. Večernje euharistijsko slavlje na svetkovinu Velike Gospe u Sinju predvodio je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić.

IKA/A.P.

OPROŠTAJ OD MONS. VLADIMIRA STANKOVIĆA

Jedan od nosivih stupova Katoličke Crkve u Hrvatskoj

Mons. Vladimir Stanković bio je jedan od nosivih stupova Katoličke Crkve u Hrvatskoj u drugoj polovici 20. stoljeća, svećenik koji je svojim djelovanjem veoma zadužio hrvatski narod u domovini i inozemstvu i Crkvu. Bio je bliski suradnik trojice kardinala, tri desetljeća ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, te ravnatelj Hrvatskog Caritasa u najtežim danima Domovinskog rata.

U subotu 11. srpnja u 86. godini života i 60. godini svećeništva preminuo je u Svećeničkom domu sv. Josipa u Zagrebu umirovljeni svećenik Zagrebačke nadbiskupije, kanonik i dugogodišnji suradnik trojice kardinala mons. Vladimir Stanković. Preminuli svećenik Zagrebačke nadbiskupije, dugogodišnji ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, suradnik trojice kardinala, kanonik mons. Vladimir Stanković pokopan je u srijedu 15. srpnja na zagrebačkom groblju Mirogoj. Misu zadušnicu za mons. Stankovića u crkvi Krista Kralja na Mirogoju predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. U koncelecijaciji su bili i vojni biskup Juraj Jezerinac, sisački biskup Vlado Košić, zagrebački pomoćni biskupi Valentin Pozaić, Ivan Šaško i Mijo Gorski, generalni tajnik HBK mons. Enco Rodinis, ravnatelj hrvatske inozemne pastve dr. Tomislav Markić, kanonici Prvostolnog kaptola zagrebačkog te još stotinjak svećenika, među kojima i mnogi koji djeluju u inozemstvu. Na početku homilije kardinal Bozanić spomenuo je kako je pokojnik upravo na taj datum, 15. srpnja 1956. godine u Kutini slavio mladu misu. Podsjećajući na životni put mons. Stankovića, istaknuo je više službi koje je obnašao, no podsjetio je da posebno mjesto u njegovu pastoralnom radu ima služba ravnatelja dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, od 1969. do 1999. godine. „U toj je službi ostvario brojne kontakte s crkvenim i civilnim institucijama, ostavivši dubok trag među Hrvatima raseljenim diljem svijeta. Pamte ga mnogi svećenici, redovnici i redovnice s kojima je surađivao i poticao ih da ostanu uz narod u teškoć-

ama snalaženja i ostvarivanja temelja za život u novim okolnostima. Svjestan da su mnogi u tuđini potrebni ljudske i duhovne pomoći, nastojao je, sam ili kao pratnja hrvatskim biskupima, posebno u pratnji blagopokojnog kardinala Franje Kuharića, često pohađati i ohrabrivati naše sunarodnjake na svim kontinentima“, istaknuo je kardinal, rekavši da se iz bogate biografije prelata Vladimira Stankovića iščitava njegova ljubav prema Crkvi i odanost njezinim pastirima. „U ime Zagrebačke nadbiskupije i u svoje osobno zahvaljujem Bogu za dar svećenika Vladimira Stankovića, zahvaljujem mons. Stankoviću za službu koju je obnašao i za svjedočanstvo koje nam je ostavio. Bio je čovjek velika srca. Suosjećao je s duhovnim i materijalnim potrebama bližnjih. Zato je vijest o njegovoj smrti u rano subotnje jutro, 11. ovoga mjeseca, odjeknula u Zagrebu i šire. Ovih smo dana primili brojne sućuti, na kojima svima zahvaljujem“, rekao je kardinal Bozanić, te istaknuo kako je mons. Stanković otišao s ovog svijeta u predanju Božjoj volji, upravo onako kako je i živio.

Riječi oproštaja u ime Prvostolnog kaptola zagrebačkog izrekao je mons. Ivan Miklenić. „Teška, ali ispunjena srca opraštamo se danas od mons. Vladimira Stankovića, koji je bio jedan od nosivih stupova Katoličke Crkve u Hrvatskoj u drugoj polovici 20. stoljeća, svećenik koji je svojim djelovanjem veoma zadužio hrvatski narod i Crkvu u njemu. 'Dobar sam bio bio, trku završio i vjeru očuvao' poručuje nam sa svetim Pavlom danas mons. Stanković, koji je sav svoj život pretvorio u odaziv Gospodinu koji ga je obdario brojnim talentima i

koji je te talente stavio u službu Crkve i učinio brojna velika, plemenita i častna djela u predanom služenju Bogu, Crkvi i hrvatskom narodu u najtežim povijesnim trenucima“, rekao je mons. Miklenić. Dajući sažeti prikaz biografskih podataka iz života pokojnika, istaknuo je kako je on već u bogosloviji pokazao svoju osobitu intelektualnu i duhovnu snagu te je započeo pisati dnevnik i to je radio gotovo do kraja života. Dnevnik samo iz prve godine bogoslovskog života 1949./50. objavio je u svojoj 80. godini života i 54. misništva u knjizi pod naslovom „Biti svećenik po srcu Isusovu“, a već taj dnevnik otkriva da je autor osoba iznimnog intelektualnog i duhovnog potencijala i da je onodobni odgoj bio u znaku jednostavne, proučene i čvrste vjere i ljubavi prema Bogu i hrvatskom narodu. Osvrnuvši se pak na tridesetgodišnji zauzeti rad u službi ravnatelja Hrvatske inozemne pastve, mons. Miklenić rekao je: „U toj službi bio je protagonist jednog od najuspješnijih djela Crkve hrvatskoga jezika u vrijeme komunizma. Mudro je štitio slobodu hrvatskih iseljenika i hrvatskih misija i od jugoslavenskih ambasada i od politiziranih emigranata. U vrijeme početka agresije na Hrvatsku bio je predsjednik Središnjeg odbora Caritasa BKJ (1989.–1993.), predsjednik Hrvatskog Caritasa (1993.–1998.) te je zahvaljujući svojim međunarodnim poznanstvima zaslužan što je u Hrvatsku, punu prognanika i izbjeglica stiglo veoma mnogo materijalne pomoći u hrani i mnogim drugim potrebštinama. Nadahnjivao je, gradio i oživljavao jedinstvo Hrvatica i Hrvata u inozemstvu i u Hrvatskoj kršćanskim što je rezultiralo osobitim sebedarjem,

Slika: A. Falegatić

požrtvovnom ljubavlju koju su osjetili veoma mnogi u potrebi". Mons. Miklenić osvrnuo se i na službe koje je mons. Stanković obavljao i u Zagrebačkoj nadbiskupiji. U svom svećeničkom djelovanju dao je važne doprinose svim velikim događanjima Crkve u Hrvata, bio je i autor više himana koji se i danas pjevaju u liturgiji, a izvršno je surađivao s redovnicima, redovnicama i drugim crkvenim institucijama. Bio je iznimno jaka osobnost te je znao i vrlo hrabro javno istupiti da bi zaštitio legalne i legitimne interese Crkve, hrvatskoga naroda, rekao je mons. Miklenić. „Preslabe su ljudske riječi da bi se izreklo život i otajstvo ikoga čovjeka, a osobito su slabe da bi izrekle sve potrebno i prikladno o tako velikoj osobi kao što je mons. Vladimir Stanković, jer njegovo je djelo tako veliko da će sigurno biti predmet dubljeg proučavanja i novih nadahnuća mnogima. Kao vjernicima ostaje nam dužnost izricanja iskrene zahvalnosti dobrome Bogu koji nam ga je darovao i koji nas je po njemu na mnogo načina oplemenjivao i obogaćivao. Ostaje nam i dužnost da se molimo Gospodinu da mu bude blag i milosrdan sudac za njegove ljudske slabosti te da u uskrsnuću uživa vječnu Božju ljubav i mir. A ostaje nam i dužnost da svatko na svoj način i u svom službenju nastavi veliko i plemenito djelo mons. Vladimira Stankovića. Neka tako bude", zaključio je mons. Miklenić. Mons. Stanković pokopan je u kanoničku grobnicu na Miškoju. Pjevanje su animirale klanja-

teljice Krvi Kristove, s kojima je mons. Stanković bio osobito povezan.

Biografija mons. Vladimira Stankovića

Mons. Vladimir Stanković rođen je u Kutini 24. veljače 1930. godine. Pučku školu polazio je u rodnom gradu, a Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju u Zagrebu, gdje je 1949. godine maturirao. Na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu studira od 1949. godine uz stanku za vrijeme odsluženja vojnoga roka (1952.–1954.). Diplomirao je 3. veljače 1957. Za svećenika ga je 29. lipnja 1956. godine u zagrebačkoj katedrali zaređio nadbiskup Franjo Šeper, a mladu misu imao je 15. srpnja u Kutini. Službovao je kao kapelan od 1957. godine u župi Uzvišenja sv. Križa u Sisku, a u tom gradu 1961. godine imenovan je župnikom novoutemeljene župe Pohoda BDM. Od 1963. do 1968. bio je nadbiskupski tajnik i bilježnik NDS. U Rimu je pratio nadbiskupa Šepera na Drugom vatikanskom saboru. Bio je i član Uprave direktorija vjerskih novina Glas Koncila. Godinu dana obnašao je službu župnika župe sv. Blaža u Zagrebu. Od 1969. do 1999. ravnatelj je dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, a u isto vrijeme je i tajnik i voditelj Ureda Vijeća BK za hrvatsku migraciju. Od 1970. do 1975. bio je član Vatikanskoga ureda „Consilium superius pro migrationibus“. Papa Pavao VI. dodijelio mu je 1973. godine naslov monsinjora. Mons. Stanković bio je predstavnik BKJ pri Međunarodnoj komisiji za migracije u Ženevi od 1975. do 1989., a od te godine sljedećih deset godina bio je „Ecclesiastical assistant“ pri ICMC u Ženevi, na što ga je imenovao Državno tajništvo Svete Stolice. Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu bio je predavač (1989.–2000.) u predmetu „Theologia pastoralis migrantium“. Kanonikom magistrum Prvostolnoga kaptola zagrebačkog imenovan je 21. travnja 1988. Bio je i predsjednik Središnjeg odbora Caritasa BKJ (1989.–1993.), predsjednik Hrvatskog Caritasa (1993.–1998.), član Upravnog vijeća izdavačke kuće Kršćanska sadašnjost (1994.–2011.), član Upravnog vijeća dječjeg vrtića „Sunce“ u Đulovcu (1995.–2005.), član Upravnog vijeća klinike za infektivne bolesti „Dr. Fran Mihaljević“ u Zagrebu (1993.–2000.), predsjednik Upravnog vijeća „Ljekarne Diakonia“ Hrvatskog Caritasa, član Upravnog vi-

jeća Hrvatskog Caritasa, generalni vikar Zagrebačke nadbiskupije i moderator Nadbiskupskoga duhovnog stola (1998.–2006.), predsjednik Odbora za gradnju Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu (1998.–2005.), predsjednik Odbora Zagrebačke nadbiskupije za doček pape Ivana Pavla II. (1998.), kao i član raznih upravnih tijela Zagrebačke nadbiskupije: Zbora savjetnika, Prezbiterskog vijeća, Ekonomskog vijeća, Povjerenstva za kulturna dobra, Odbora za sakralnu umjetnost, Odbora za obnovu katedrale, Odbora Doma sv. Josipa (1998.–2006.). Kanonikom kustosom Prvostolnog kaptola zagrebačkog imenovan je 12. prosinca 2005. Godine 2006. imenovan je sućem u kauzi beatifikacije službenice Božje Marice Stanković, a 2007. voditeljem Ureda za vezu s rimskom postulatorom u kauzi Bonifacija Pavletića o kojemu je objavio knjige i letke. Zadarski nadbiskup Ivan Pređa imenovao ga je generalnim tajnikom Hrvatskog ogranka Svjetske konferencije religije za mir. Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je 1996. godine Redom Danice hrvatske s likom Katarine Zrinske. Papa Ivan Pavao II. dodjeljuje mu 19. studenoga 1999. odličje „Pro Ecclesia et Pontifice“. Godine 2008. primio je Nagradu za životno djelo Grada Kutine. Kroz gotovo trideset godina (1970.–1999.) prati naše biskupe, a najviše kardinala Franju Kuharića na pastirskim pohodima hrvatskim iseljenicima u SAD i Kanadi (15 puta), u Australiji (8), u Južnoj Africi (4), te po dva puta u Novom Zelandu i zemljama Južne Amerike. U zemljama Zapadne Europe bio je svakog mjeseca. Za njegova upravljanja Hrvatskom inozemnom pastvom osnovano je u cijelom iseljeništvu 110 novih misija. Objavio je više prevedenih knjiga s područja pastoralne selilaca, a najvažnije mu je djelo enciklopedijskog izdanja zbornika „Katolička Crkva i Hrvati izvan domovine“. Nakon smrti kardinala Kuharića objavio je petoknjžje „Kardinal Kuharić u hrvatskom iseljeništvu“ koje prati zagrebačkog nadbiskupa po svim kontinentima. Na stotine članaka i reportaža o Hrvatima izvan domovine objavio je u Glasu Koncila, Kani i drugim vjerskim listovima. Jedan je i od utemeljitelja Zaklade za stipendiranje studenata Sisačke biskupije koja nosi ime slugu Božjeg Ivana Bonifacija Pavletića.

IKA/A.P.

Piše:
mr. Andela
Jeličić

Povrh svega ljubav

Činjenica da čovjek ostavlja krvnu vezu kako bi stvorio novu obitelj, koja će postati rasadište novih života, govori da je bračna ljubav jača od krvne veze.

Sjeme nove obitelji rađa se u ljubavi između dvoje, muškarca i žene. Poznati su i brojni su biblijski tekstovi koji govore o zaručništvu, ljubavi, obitelji, jer je ljubav privilegirana slika kojom se izriče Kristov odnos prema Crkvi, Božji odnos prema Izabranom narodu – Izraelu, Božji odnos prema svakoj ljudskoj duši. Riječi proroka Hošee 2,21, kroz koje Bog stvara novu budućnost sa svojim nevjernim narodom „Zaručit ću te sebi do vijeka; zaručit ću te u pravdi i u pravu, u nježnosti i u ljubavi“, otkrivaju nam nešto od slojevitosti Biblijskog govora o braku i ljubavi. Teško je ukratko dohvatiti ovu temu, reći nešto novo i ne ponavljati općepoznate misli.

Veza jača od krvi

Za polazište odabiremo knjigu Postanka, gdje je u samom izvještaju o stvaranju svijeta dva puta, kroz dva izvješća, u opisu postanka čovjeka – ugrađena i misao o jedinstvu muškarca s ženom, te obitelji koja iz tog jedinstva nastaje. Izdajamo Post 2,24: „stoga će čovjek ostaviti oca i majku, i njih dvoje postati će jedno tijelo“. Činjenica da čovjek ostavlja oca i majku zbog svoje buduće žene, govori nešto o snazi njihove veze. „Ostaviti“ u knjizi Postanka ne znači zapustiti, zaboraviti ili zanemariti: naprotiv, odnos poštovanja prema roditeljima, posebno u njihovoj starosti i bolesti ostaje imperativ za svakog čovjeka. No, „ostaviti oca i majku“ u ovom kontekstu stvaranja uvodi nas u poimanje braka, bračne ljubavi koja se profilira kao izuzetno snažna veza. Snaga se ogleda u usporedbi dviju veza: krvne veze (veza s ocem i majkom) i veze izabrane ljubavi (veza sa zaručnicom ili suprugom). Činjenica da čovjek ostavlja krvnu vezu kako bi stvorio novu obitelj, koja će postati rasadište novih života, govori da je bračna ljubav jača od krvne veze.

Na drevnom Bliskom istoku, gdje su plemenske i rodbinske veze bile temelj opstanka, jer je društvo bilo uređeno prvenstveno kao skup velikih obitelji koje su nerijetko osiguravale

svoj opstanak međusobnom ženidbom srodnika radi očuvanja bogatstva, biblijsko poimanje braka, bračne ljubavi – u kojem se svako drugo srodstvo stavlja u drugi plan, bilo je revolucionarno i izazovno.

Samo je Biblija mogla iznjedrati tako veliku sliku, tako snažno vrednovanje ljubavi, jer je međuljudska lju-

Na drevnom Bliskom istoku, gdje su plemenske i rodbinske veze bile temelj opstanka, jer je društvo bilo uređeno prvenstveno kao skup velikih obitelji koje su nerijetko osiguravale svoj opstanak međusobnom ženidbom srodnika radi očuvanja bogatstva, biblijsko poimanje braka, bračne ljubavi – u kojem se svako drugo srodstvo stavlja u drugi plan, bilo je revolucionarno i izazovno.

bav uvijek bila mjesto usporedbe s ljubavi Boga prema čovjeku. Veliki kriterij bezuvjetne ljubavi Boga prema čovjeku, u potpunosti otkriven u Kristu sveta mističarka Katarina Sienska izrazila je riječima „lud od ljubavi, nije ti bilo dovoljno utjeloviti se, nego si htio i umrijeti“. „Lud od ljubavi“, u talijanskom izvorniku, „pazzo d'amore“, snažne su riječi koje i danas zvuče hrabro, kako li su tek morale zvučati u srednjem vijeku! Tako su snažne za njihove suvremenike bile riječi pisca knjige Postanka: a mi smo se navikli na njih i pomalo otupjeli na njihovu britkost.

Zajedno – jedan za drugog stvoreni

Svijet u kojem Stari zavjet nastaje poznao je poligamiju i brojni likovi doista imaju više žena, no kroz Biblijske priče profilira se jasno poimanje ljubavi između muškarca i žene kao ekskluzivne veze, u kojoj jedan muškarac i jedna žena u svojoj ljubavi zameću novi svijet. Jakov i Rahela

divan su primjer, o čemu smo već pisali, govoreći o odnosu Lee i Rahele (Post 29,10-11). U odnosu Sare i Abrahama, također vidimo kako je Bog usredotočen na obećanje potomstva od Abrahamove voljene žene Sare: bez obzira na Jišmaela, starijeg sina dobivenog od Sarine sluškinje Hagar, Sarin sin Izak nazvan je jedincem, kojeg Abraham ljubi (Post 22,2). I kralj David kroz svoj buran život gradi odnose i rađa sinove s više žena. Njegovi su brakovi u skladu s tadašnjim običajima bili sklapani iz strateških razloga, kako bi bračnom vezom potvrdio nekakav politički savez. No, jedna veza dominira, žena se zove Bat-Šeba, i kasnije će postati Salomonova majka. Njen odnos s Davidom ne počinje nimalo romantično i čisto, već iz Davidove požude, iz grijeha. David je u svojoj dokolici ugledao Bat-Šebu (2 Sam 11), za koju je znao da ima drugog muža, te ju poželio imati za sebe. To je i učinio, zlopotrijebivši svoj položaj moći. Učinio je još i goru stvar, skrivivši smrt Bat-Šebinog muža, svog odanog vojnika Urije Hetita. Ipak, i ta priča, zahvaljujući Davidovoj otvorenosti prema Bogu i poslušnosti proroku Natanu, biva pročišćena Davidovim pokajanjem, ispaštanjem zbog grijeha i na kraju blagoslovljena djetetom.

Stih iz Psalma 127,1 „Ako Gospodin kuću ne gradi, uzalud se muče graditelji“, vrijedi i u ovom kontekstu, jer kuću i obitelj, muškarac i žena mogu izgraditi i sačuvati – samo po Božjem blagoslovu, po kojem je moguće i popraviti ono što su grijeh i zlo porušili. Neka nam Pavlove riječi iz poslanice Kološanima (3,14) budu početak i kraj svake molitve: „Povrh svega ljubavi! To je veza savršenstva.“ ■

ISPRAVAK

U Živoj zajednici broj 7-8/2015. na str. 20 u potpisu pod sliku nehotice je stavljeno: Krizmanici s mons. Jezerincem..., a trebalo je stajati: Krizmanici s kardinalom Vinkom Puljićem...

„Refugees Welcome – Flüchtlinge willkommen“

Refugees Welcome – Flüchtlinge willkommen ist das Motto des diesjährigen Tag des Flüchtlings, der in diesem Jahr innerhalb der Interkulturellen Woche am 2. Oktober begangen wurde. Die Interkulturelle Woche wird in Deutschland seit 1975 (zunächst unter dem Namen „Woche des ausländischen Mitbürgers“) in der letzten Septemberwoche in gemeinsamer Trägerschaft der katholischen Kirche, der evangelischen Kirche und der griechisch-orthodoxen Metropole durchgeführt. Die Woche vom 27. September bis zum 3. Oktober 2015 stand unter dem Motto „Vielfalt. Das Beste gegen Einfalt“. Eröffnet wurde sie am 27. September in Hohem Dom St. Martin zu Mainz mit einem ökumenischen Gottesdienst unter Leitung von Reinhard Kardinal Marx (Vorsitzender der Deutschen Bischofskonferenz), Erzbischof Augustinos Labardakis (Metropolit der griechisch-orthodoxen Metropole von Deutschland, Exarch von Zentraleuropa des Ökumenischen Patriarchats von Konstantinopel) und Landesbischof Prof. Dr. Heinrich Bedford-Strohm (Ratsvorsitzender der Evangelischen Kirche in Deutschland). Deutschlandweit wurden während der 40. Interkulturellen Woche 2015 mehr als 4500 Veranstaltungen an über 500 Orten durchgeführt.

Als im Februar dieses Jahres die Vorbereitungen für die 40. Interkulturelle Woche begannen, konnte niemand das Ausmaß des gewaltigen Flüchtlingsstroms, der ununterbrochen nach Europa fließt, errahen. Rechnet Deutschland zunächst mit 250.000 Flüchtlingen, werden heute bis zu 800.000 Menschen erwartet, die aus ihrer Heimat fliehen. Die Zahl steigt täglich.

Der syrisch-katholische Erzbischof Flavien Joseph Melki sagte in einem Interview in der August-Ausgabe der Kirchenzeitung für das Bistum Limburg „Der Sonntag“, dass sich allein in Libanon eineinhalb bis zwei Millionen Flüchtlinge aus Syrien befinden. Viele von ihnen werden dort als billige Arbeitskräfte eingesetzt. Dies führt zu großen Spannungen, da viele junge Libanesen dadurch ihren Arbeitsplatz verlieren. In den Flüchtlingscamps indoktrinieren die IS-Aktivist*innen junge Muslime und begeistern sie für ihre

Ziele. Christen sind Angriffen unterschiedlichster Art ausgesetzt und werden als Kollaborateure des Assad-Regimes angeprangert. Die meisten Christen haben Sorge, niemals wieder in ihre Heimat zurückkehren zu können. Ferner berichtet der Erzbischof, dass der Nahe Osten bereits seit dem 4. Jahrhundert christlich war, und dass Christen von

diesem Gebiet nun völlig verdrängt wurden.

In Europa nimmt die Angst vor Flüchtlingen immer größere Ausmaße an. Hierzulande, insbesondere im Osten des Landes, gingen im August mehrere Hallen und Schulen, wo Flüchtlinge untergebracht werden sollten, in Flammen auf. Besonders schlimm war der Übergriff auf die Flüchtlingsunterkunft in dem kleinen Städtchen Heidenau bei Dresden. In diesem Zusammenhang äußerte sich der Erzbischof von Dresden (ab 19.9.d.J. Erzbischof von Berlin) Heiner Koch bestürzt: „Dass Steine und Brandsätze fliegen und Flüchtlinge nur über Umwege erst um Mitternacht bei uns ihre Unterkunft erreichen können, zeigt dass wir menschlich mit in der Nacht angekommen sind“. Glücklicherweise gibt es aber sehr vie-

le Menschen, die ihre Augen vor der Not der Anderen nicht verschließen, die Flüchtlinge willkommen heißen und sie unterstützen.

Die Interkulturelle Woche wurde bundesweit am 27. 9. im Dom St. Martin zu Mainz mit einem ökumenischen Gottesdienst eröffnet

Foto: www.bistum-mainz.de

Bundespräsident Joachim Gauck besuchte Ende August eine Flüchtlingsunterkunft in Berlin-Wilmersdorf und lobte die Bereitschaft vieler Menschen, den Flüchtlingen zu helfen. Das sei eine klare Antwort auf fremdenfeindliche Attacken. „Es gibt ein helles Deutschland, das sich leuchtend darstellt, gegenüber dem Dunkeldeutschland“, sagte der Bundespräsident. Deutschland ist innerhalb Europas der Vorreiter bei der Unterstützung und Hilfeleistung für Flüchtlinge. Neben der enormen finanziellen Unterstützung, die seitens der Regierung bereitgestellt wird, wie auch seitens der katholischen Kirche, können wir in der Presse von der riesigen Bereitschaft zur Hilfe seitens unterschiedlicher Organisationen und Verbände lesen und natürlich von den vielen freiwilligen Helfern und Helferinnen, die Großartiges leisten. So gab es zum Beispiel allein in Hamburg im August dieses Jahres mehr als 2.000 Freiwillige, die sich in 85 Flüchtlingsunterkünften engagiert haben.

Insbesondere uns Kroaten erinnert dies an die großzügige Unterstützung, die unseren vertriebenen und vor dem Krieg geflohenen Landsleuten vor mehr als zwanzig Jahren seitens der deutschen Regierung, der Kirche in Deutschland und des deutschen Volkes zuteil wurde. Wieder einmal ist die Welle der Hilfsbereitschaft und Offenheit in Deutschland beispielhaft für ganz Europa. Welch ein Segen!

Ihr

Pfr. Ivica Komadina, Delegat
(Artikel verfasst am 27.8.2015)

Foto: www.interkulturellewoche.de

ALTÖTTING

Četrdeset drugo hrvatsko hodočašće

Hrvati katolici iz hrvatskih katoličkih misija (HKM) iz Bavorske hodočastili su tradicionalno 42. put, u nedjelju 28. lipnja, u marijansko svetište u Bavorskoj – Altötting. Svečano misno slavlje obnovljenoj bazilici sv. Ane predvodio je i propovijedao porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša, u zajedništvu s voditeljem HKM München i predstavnikom HKM Bavorske regije fra Borisom Čarićem, organizatorom hodočašća voditeljem HKM Regensburg vlč. Josipom Antoncem, te s još deseticom svećenika i uz asistenciju stalnog đakona iz HKM München Mate Kutleše.

Misno slavlje predvodio je i propovijedao porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša

Na početku mise išlo se u ophodu u kojem su mladi obučeni u hrvatske narodne nošnje nosili stijeg R. Hrvatske i Slobodne države Bavorske. Uz više tisuća hrvatskih hodočasnika pristiglih na hodočašće iz raznih krajeva Bavorske, iz Münchena je hodočastilo pješice trideset i troje hodočasnika, kao i trideset i devet hodočasnika na biciklima.

Oca biskupa i sve okupljene na misnom slavlju na početku je pozdravio o. Čarić koji je istaknuo kako je to hrvatsko zajedničko okupljanje duga tradicija, koja svjedoči o vjernosti Majci Božjoj kao i potpunom predanju njezinom Sinu i to je „za nas jedno istinsko ohrabrenje za život u svakodnevnoj vjeri. Neka nam ovo zavjetno hodočašće bude poslušnost koje je Gospa imala prema svome Sinu i neka nas ona zagovara“, kazao je o. Čarić koji je posebno izrazio zahvalnost vlč. Antoncu koji već dvadeseti put predvodi organizaciju, poziv biskupa, pripremanje hodočašća i svega

što je potrebno kako bismo se u Altöttingu ugodno osjećali.

U uvodnoj riječi mons. Kutleša je sve pozdravio i zahvalio na pozivu da predvodi hrvatsko hodočasničko slavlje u Altöttingu. „Došli smo danas svojoj nebeskoj Majci. Kao ljudi imamo posebne osjećaje prema svojim majkama i želimo im zahvaliti bilo da su žive ili su preminule. One su za nas najviše učinile u našem životu i zato danas želimo zahvaliti nebeskoj Majci u ovoj tuđini sjećajući se svih onih dobročinstava koje nam ona čini.“

Mons. Kutleša je u propovijedi istaknuo kako često idemo rado tamo

hovnome temelji se na tome da čovjek želi postati Božje stvorenje, a ne biti u grobu. Upravo za te ideale sveci su davali svoje živote počevši od bl. Alojzija Stepinca, bl. Miroslava Bulešića i svih hrvatskih blaženika i velikana. Živimo život dostojan čovjeka i Božjeg stvorenja. Nemojmo biti ljudi koji ćemo gubiti nadu, ali se nada jedino može hraniti poniznošću. Neka nam u tome Gospa bude uzorom. To zahtijeva izlazak iz naših kuća i pomoći drugim ljudima i biti na korist drugima šireći optimizam koji nam je danas posebno potreban. Nije sve tako negativno. Bilo je daleko i gorih i težih vremena,

gdje se osjećamo dobro i gdje nas dobro prihvaćaju, a posebno kad se radi o svom domu, o svojoj majci. „Tako i mi ovdje želimo zahvaliti, a ne samo tražiti od naše nebeske Majke ono što je nama potrebno.“ U nastavku je podsvojistio koja je bila Gospina uloga u povijesti spasenja. „Kao ljudi potrebni smo Božjeg spasenja. Potrebno je shvatiti bit života. Smisao našeg života nije u zaradi novca. Trebamo u životu biti razboriti. Razborit i mudar čovjek čini ono čega se neće morati stidjeti kada bude umirao. Kao što smo hodočasnici u ovom svetištu, shvatimo da smo hodočasnici u našem životu. Od rođenja do smrti živimo hodočasnički ovaj život jer nismo stvoreni za materijalni svijet nego smo stvoreni za vječni život. Blažena Djevica Marija nam danas želi reći da se ne bojimo vječnog života. Velike ideje iziskuju velike napore. Ako čovjek razvije svoja krila, tada može daleko više vidjeti, biti daleko slobodniji. Pitanje slobode i svega što se temelji na du-

ali smo preživjeli. Preživjet će se i ovo, ali čovjek mora uvijek vjerovati i imati nadu. A neki žele upravo ubiti našu nadu kako ne bismo imali budućnosti. Kao vjernici i Hrvati imamo nade i ta će nada biti pokazana uskoro i svi ćemo to osjetiti. Tu nadu svatko od nas preko Gospe treba svojom vjerom i ponižnošću hraniti. U tom duhu i nadi želimo ostati vjerni Gospi, svojoj domovini, svojoj vjeri i svemu onome što je važno. Kako mi Hrvati znamo reći: Bogu, domovini i obitelji! Kad su u pitanju te vrenote, onda ne smijemo imati s tim kompromisa, jer to je budućnost i vječnost. Nema s tim pogađanja koliko god politički sustavi željeli to mijenjati, ne mogu to promijeniti“, kazao je mons. Kutleša podsjetivši na stare rimske pravnike koji su rekli kako je pravo ono što je pravедno, a nije pravédno ono što je pravo. „S tim su htjeli reći da svako pravo i svaki zakon mora biti utemeljen na naravnom principu, tj. ono što je Bog stvorio i što u prirodi nalazimo i da se

Na hodočašću se i ove godine okupio veliki broj hodočasnika

ne kosi s čovjekovim razumom. A ne da različiti parlamenti i sabori donose nekakve sumnjive zakone koji trebaju biti po njima pravedni iako svaki čovjek zna da tu nema pravde", istaknuo je mons. Kutleša, koji je predmolio i

posvetnu molitvu hrvatskog naroda Blaženoj Djevici Mariji. Na kraju je nekoliko riječi u ime organizatora hodočašća uputio vlč. Josip Antonac koji je zahvalio mons. Kutleši, ali i svima koji su na bilo koji način doprini-

jeli ostvarenju toga 42. po redu hrvatskog hodočašća te je sve pozvao na hodočašće i sljedeće godine u Altötting. Slavlje je završilo hrvatskom himnom.

Pjevanje i sviranje predvodio je zbor i orkestar HKŽ München pod vodstvom s. Nikoline Bilić, a ove godine zbor i orkestar slave 50. obljetnicu postojanja i djelovanja te su s tim hodočašćem željeli, kako je istaknuo o. Čarić, darovati svoj glas Gospi i slavljenju Nebeskog Oca.

Mons. Kutleša je u popodnevnom satima predvodio večernju u čast Blažene Djevice Marije i blagoslov s Presvetim, a blagoslovio je i nabožne predmete. Vjernici su imali prigodu i za ispovijed i osobne molitve. Na hodočašću su se skupljali darovi za župu Ulice u Bosni i Hercegovini, a u koncelebraciji je bio i župnik Ulica fra Anto Tomas.

Tekst i snimke: Adolf Polegubić

POING

Trideset godina misnih slavlja na hrvatskom jeziku

Hrvati katolici iz Poinga proslavili su u subotu 27. lipnja 30. godina otkako slave misna slavlja na hrvatskom jeziku u tom njemačkom mjestu nadomak Münchena, a koji su dio su Hrvatske katoličke župe (HKŽ) u Münchenu. Svečano misno slavlje na hrvatskom i njemačkom jeziku u tom je povodu u crkvi sv. Mihaela u Poingu predvodio porečki i pulski biskup mons. Dražen Kutleša u zajedništvu s dušobrižnikom u Poingu fra Božom Ančićem, župnikom HKŽ München fra Borisom Čarićem, njemačkim župnikom vlč. Michaelom Holznerom, župnikom župe Ulice u Bosni i Hercegovini fra Antom Tomasom i vlč. Antom Kutlešom. Misnom slavlju pribivao je jedan od inicijatora misnih slavlja na hrvatskom jeziku, poznati hrvatski poduzetnik iz Poinga Ivo Sadrić sa suprugom Ružom, koji potječu iz župe Ulice u Bosni i Hercegovini, i obitelji, porečki gradonačelnik Edi Štifanić, bivši gradonačelnik Poinga Rainer Lauterbach i drugi. Dobrodošlicu je na početku mons. Kutleši, kao i svim okupljenim uputio o. Ančić, pritom podsjetivši kako mons. Kutleša dolazi iz Poreča, koji je partnerski grad s Poingom.

Hrvati u Poingu rado sudjeluju u misnim slavljinama na hrvatskom jeziku. Na proslavi uz Hrvate sudjelovali su i Nijemci.

„Trideset godina hrvatske katoličke zajednice u Poingu dovoljan je razlog za vjerničko slavlje i za zajedničku ljudsku radost.“ Mons. Kutleša je u propovijedi istaknuo kako smo kao vjernici pozvani da svoje predrasude koje imamo jedni prema drugima nadići, a one su prepreke koje čovjeku sprječavaju da dođe do istine. Pozvani smo o 30. obljetnici ove zajednice razmisliti najprije o sebi kao zajednici“, kazao je mons. Kutleša.

Na kraju misnog slavlja čestitku hrvatskoj zajednici u povodu 30. ob-

ljetnice uputio je njemački župnik vlč. Holzner te je zahvalio na suradnji. Prigodnu riječ uputio je i o. Čarić koji je zahvalio Bogu i toj njemačkoj župi u kojoj se Hrvati okupljaju na misna slavlja na hrvatskom jeziku. Misno slavlje uveličao je zbor i orkestar HKŽ München pod vodstvom s. Nikoline Bilić. Večer prije, u petak 26. Ivo i Ruža Sadrić priredili su svečano primanje za mons. Kutlešu i uzvanike u svom hotelu „Poinger Hof“ u Poingu.

Tekst i snimka: Adolf Polegubić

40. OBLJETNICA MISNIŠTVA I 30. OBLJETNICA DUHOVNO-DOMOLJUBNOG GLAZBENOG DJELOVANJA

Dvostruko slavlje fra Radovana i fra Šimuna Šite Ćorića

Voditelj Hrvatske katoličke zajednice Heilbronn fra Radovan Ćorić i voditelj Hrvatske katoličke misije Solothurn, kojoj je sjedište u Hrvatskoj kući u Oltenu, u Švicarskoj dr. fra Šimun Šito Ćorić proslavili su, u nedjelju 5. srpnja, 40. obljetnicu misništva i 30. obljetnicu zajedničkoga duhovno-domoljubnog glazbenog djelovanja u hrvatskom izvandomovinstvu i domovini. Svečano misno slavlje na igralištu Kulturno-sportskog društva „Blau Weis – Tomislav“ u Heilbronnu uz rijeku Neckar predvodio je dr. fra Šimun Šito Ćorić u zajedništvu s fra

se događa i danas s ljudima koji nešto postignu i u našoj sredini. Pokuša im se omalovažavanjem umanjiti vrijednost. Isus je iz svog kraja otišao u druga mjesta gdje su ga prihvaćali više nego u Nazaretu. Jesmo li i mi danas poput Isusovih sumještana? Do Boga se dolazi poštujući ljude kraj sebe. Od deset zapovijedi tri se zapovijedi odnose prema Bogu, a sedam prema ljudima. To nam govori koliko Bog polaže važnost našim međuljudskim odnosima“, kazao je fra Šimun, dodavši kako statistike danas pokazuju da kad govorimo o drugim ljudima većinom tražimo

ove godine. Barem se malo pomaknimo naprijed.“ Na kraju misnog slavlja, koje su pjesmom i glazbom uveličali fra Šimun i fra Radovan, predstavnici vjernika su uručili slavljenicima prigodne darove.

Fra Radovan Ćorić, svećenik Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda sa sjedištem u Zagrebu, od četrdeset godina svećeništva trideset i tri je godine u službi hrvatskim vjernicima u Heilbronn, kojemu u pastoralnom radu pomaže pastoralna suradnica s. Stjepanka Saraf, školska sestra franjevka Krista Kralja Provincije

Nakon misnog slavlja održan je prigodni kulturni program

Radovanom Ćorićem. Misnom slavlju pribivao je i zastupnik u Njemačkom parlamentu Hrvat Josip Juratović.

Sve je na početku pozdravio domaćin fra Radovan zahvalivši vjernicima koji su se okupili u velikom broju unatoč izuzetno sunčanom i vrućem vremenu.

Fra Šimun se u propovijedi osvrnuo na evanđelje o Isusu u svom mjestu Nazaretu, među ljudima koji ga poznaju, koji poznaju njegove, koji ga znaju od djetinjstva i On poznaje njih. „Upravo u tom evanđelju Sveto pismo govori o ljudskoj naravi, i eto nakon dvije tisuće godina slično je i među nama. Dok je Isus priznat na sve strane kao čudotvorac, pomaže ljudima gdje god može i najmanja stvar mu se ne može prigovoriti, ljudi iz crkvene i državne vlasti ljubomorni su i zavidni jer Isus privlači uza se puno ljudi. Isus dolazi u svoje mjesto i kako ljudi reagiraju? S omalovažavanjem. Ljudi koji ga poznaju probaju mu umanjiti vrijednost. To

kod njih ono što ne valja. Dakle, oko 70 posto ljudi traži ono što ne valja u drugima. Neki to rade svjesno, a neki nesvjesno. Pritom sebe poštujemo, o sebi volimo govoriti pozitivno. Čovjek je prilično egocentričan, sebičan, ne misli široko i ne zna se veseliti tuđem dobru. Puno je toga razlogom zašto se čovjek ophodi prema drugima na negativan način. Mnogi se slažu kako je Isus imao pravo kad je rekao – „Ne prosudite nikoga, jer ćete krivo učiniti. Ne sudite, da ne budete osuđeni.“ Ni sa sobom se uvijek sam ne slažem i sebe nekad sam ne razumijem, a kako li druge kraj sebe. Nije dobro žuriti s prosudbama drugih. Kako bi bilo lijepo kad bismo u drugima zamjećivali samo ono što je lijepo, dobro i istinito“, kazao je fra Šimun zaključivši kako nas današnje evanđelje potiče da u drugima vidimo pozitivno, a ne negativno. „Bog nam daje dovoljno milosti da možemo rasti. Nemojmo dogodne biti ovdje na misnom slavlju isti kao

je Svete Obitelji iz Hercegovine. Fra Šimun Šito Ćorić, svećenik Franjevačke hercegovačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije, podsjetio je kako fra Radovan i on već trideset godina hrvatskim iseljeništvom i domovinom pronose Božju riječ pjevajući. „Odlazili smo u sve hrvatske sredine po svijetu. To je naše zajedničko djelo. Mnogi misle zbog istog prezimena i fratarskog habita da smo braća. Nismo braća, ni rođaci“, kazao je podsjetivši kako su zajedno počeli glazbeno djelovati na slavlju Majčina dana 1985. u Heilbronn, te se tako ta plodna suradnja nastavila tijekom punih trideset godina. Fra Šito i fra Radovan su možda jedini primjer dvojice duhovnih „trubadura“ u domovinskoj Crkvi, koji tako dugo nastupaju, snimajući cijeli niz glazbenih CD-a i video-uradaka za koje tekst i glazbu piše fra Šito. Od početka svojim je solo-nastupima, izvođenjem i snimanjem svojih pjesama fra Šito oduvijek

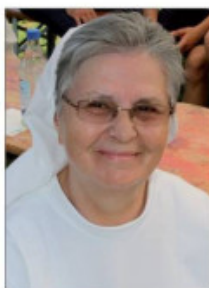

Slavljenici fra Radovan i fra Šimun Šito Ćorić za misnog slavlja u Heilbronn

Tomislav" u Heilbronnu koja djeluje u suradnji s Hrvatskom katoličkom zajednicom u Heilbronn pod vodstvom Marijane Galović. Nakon zajedničkog ručka nastupila su uz šargiju braća Ilija i Marko Begić iz Dervente te folklorna skupina Hrvatske katoličke misije Mannheim. Okupljene

podgrijavao nadu među našim narodom za dobrom i boljim, posebice za slobodom u ona jugo-vremena, poglavito u proročkim pjesama „Mi ćemo pobijediti“ i „Croatia“ 70-ih godina 20. stoljeća do LP-albuma „Vučljiva vremena“ krajem 80-ih, zbog čega je imao i problema s ondašnjim vlastima, jer se u ta vremena rijetko tko od hrvatskih pjevača usuđivao pjevati takve sadržaje.

Slavlje je nastavljeno nastupom dječje i odrasle folklorne skupine Kulturno-sportskog društva „Blau Weis –

U Hrvatskoj katoličkoj zajednici Heilbronn kao pastoralna suradnica djeluje s. Stjepanka Saraf

je pozdravio i predsjednik Kulturno-sportskog društva „Blau Weis – Tomislav“ u Heilbronn Đuro Benković.

Organizirano crkveno djelovanje u Heilbronn i okolici započelo je u sklopu djelovanja Crkve u Hrvata za područje Stuttgarta i okolice još 1958. U kasnijem se vremenu iz pastoralnih potreba organiziraju se manji misijski centri. Godine 1973. nastaje zasebna misija Heilbronn koja je obuhvaćala prostorno područje grada Heilbronna s filijalama u Lauffenu, Künzelsau i Öhringenu. Uz to deset godina kasnije, nakon smrti vlč. Ante Odaka misiji Heilbronn se pripaja i dotadašnja misija Bad Mergentheim, te postaje jednom od filijala misije Heilbronn. Pastoralnu skrb na području misije Heilbronn preuzela je Hrvatska provincija Sv. Cirila i Metoda sa sjedištem u Zagrebu, a prvi voditelj misije bio je fra Davorin Ivan Idžojić, kojega je 1982. naslijedio sadašnji voditelj misije fra Radovan Ćorić. Kao pastoralni suradnik u misiji je djelovao Jozo Penavić do njegova odlaska u mirovinu, nakon kojega dolaze školske sestre franjevke Krista Kralja Provincije Svete Obitelji iz Hercegovine. Tako do dosad djelovale s. Ines Marić, s. Verica Grabovac, s. Marta Barišić, s. Vitalija Križanac, s. Marija Pehar i s. Terezija Markić. Danas u misiji kao pastoralna suradnica djeluje s. Stjepanka Saraf.

Tekst i snimke: Adolf Polegubić

MAIN-TAUNUS/HOCHTAUNUS

Zahvalna misa

Na kraju vjeronaučne godine, 12. srpnja, u Hrvatskoj katoličkoj župi Main-Taunus/Hochtaunus slavljenica je zahvalna sv. misa u crkvi sv. Dionizija u Kelkheimu. Dječji je zbor svojim pjevanjem pratio euharistijsko slavlje, dok su ostala djeca čitala liturgijska čitanja kao i posebnu „molitvu vjernika“, u kojoj su uputili molitve onima koji su ih pratili i poučavali kroz završenu vjeronaučnu godinu. Sv. misu predvodio je fra Filip Mimica, dušobrižnik u Münchenu, u koncelebraciji s domaćim župnikom fra Marinkom Vukmanom. O. Mimica je u propovijedi istaknuo kako poslanje kršćanina izvire iz njegove blizine Isusu. Kršćanin koji uvijek iznova ne dolazi Isusu, koji se ne okuplja oko Njega, Njegovog Tijela i Krvi u euharistiji, nema snage izvršiti svoje poslanje. Tek u

Misno slavlje predvodio je fra Filip Mimica

zajednici okupljenoj oko Krista događaju se čudesne stvari i kršćanin je osoba koja će, njegujući upravo to zajedništvo, moći ostvariti svoje poslanje. Na kraju je župnik fra Marinko zahvalio svim suradnicama i suradnicima, djeci i roditeljima, brojnim voditeljima župskih aktivnosti, članovima župskog vijeća, ministrantima, čitačima, pjevačima i folk-

lorašima te svima onima koji su na bilo koji način uložili truda i vremena da bi župa u svakom smislu iz dana u dan postajala sve bolja i bolja. Potaknuo je djecu i mlade neka i nakon školskih praznika svojim entuzijazmom nastave sudjelovati u životu župe, te da tijekom godišnjeg odmora ne zaborave na svetu misu.

fm/hkz-mth

STUTTGART-CENTAR

Susret hrvatskih ministranata

U subotu 4. srpnja održan je susret ministranata iz hrvatskih katoličkih zajednica (HKZ), koje se nalaze na području biskupije Rottenburg-Stuttgart. Na susretu se okupio veliki broj ministranata, svećenika i voditelja

U prigodnoj homiliji fra Frano je pozdravio sve okupljene, a posebno prve suradnike svećenika – ministrante. Fra Frano ih je još jednom podsjetio na važnost ministriranja, ali i na činjenicu da služiti Bogu ne zna-

u svečanom tonu. Slavljenje se očitovalo kroz molitvu, simbolične prikazne darove i radosnu pjesmu. U čitanju, molitvi vjernika, te prikazu darova sudjelovali su ministranti iz različitih zajednica te su i na taj način pokazali svoju aktivnost. Pjevani dio euharistijskoga slavlja animirao je Ivan Ivanković, pastoralni referent iz HKZ Esslingen.

Nakon euharistijskoga svi su se sudionici susreta okrijepili ručkom, te nastavili druženje uz prigodan program. Program je obilovao različitim natjecateljskim igrama, kao što su potezanje konopa, alka, graničari i nezaobilazni nogomet. Iako je

bilo veoma vruće ministranti su se rado uključili u sve igre i pokazali svoje sposobnosti. U nogometu je prvo mjesto osvojila ministrantska skupina iz HKZ Waiblingen. Susret je zaključen podjelom nagrada za osvojena mjesta u nogometu.

Ivica Zrno

Misno slavlje predvodio je i propovijedao fra Frano Milanović-Litre

koji su došli u njihovoj pratnji. Domaćin ovogodišnjeg ministrantskog susreta bila je HKZ Stuttgart – centar. Susret je započeo sv. misom, koju je predslavio fra Frano Milanović – Litre, župni vikar u HKZ Stuttgart – Bad Cannstatt, u zajedništvu sa sedmoricom svećenika.

Či biti samo nedjeljom kod oltara. Služiti Bogu trebamo svaki dan, gdje god se nalazili. Duh toga služenja možemo prepoznati i u geslu koje smo izabrali za ovogodišnji susret ministranata: „Život svoj prikazujemo Bogu“. Euharistijsko slavlje je proteklo

FRANKFURT AM MAIN

Brojne aktivnosti u jubilarnoj godini

Hrvatska katolička župa Frankfurt a.M. ove godine slavi 50. obljetnicu svoga postojanja. Kroz tu jubilarnu godinu organiziraju se brojne aktivnosti u župi, koje imaju za cilj što bolje istražiti povijest i rad župe, te sve to predstaviti cijeloj župnoj zajednici. Aktivnosti su osmišljene kroz ciklus od osam večeri u kojima se predstavljaju pojedine zajednice i aktivnosti koje sačinjavaju cijeli župni život, od samih početaka do danas.

Tako se 27. lipnja predstavila skupina „Seniori“ – skupina starijih ljudi koji se redovito sastaju svakog

Za izvođenja prigodnog programa (gore). Na ugodnom druženju okupili su se brojni (dolje).

zadnjeg ponedjeljka u mjesecu u prostorijama hrvatskog centra. Kao i svaki njihov redoviti susret pun šale, smijeha i radosti, prošao je i taj susret u kojem su se predstavili cijeloj župnoj zajednici sa svojim radom i djelovanjem od samih početaka.

Susret je animirala redovita skupina volontera u suradnji sa migracijskom službom Caritasa u Frankfurtu, ali i Nadica Markovica, urednica na WRD-u Köln – „Europa Forum“, koja

BIELEFELD

Slavlje sakramenta potvrde

U Hrvatskoj katoličkoj misiji Bielefeld 27-ero djevojaka i mladića primilo je sakrament sv. potvrde u subotu 27. lipnja, u crkvi Marije Kraljice. Svečano misno slavlje predvodio je i podijelio sakrament potvrde

vlč. Rako je srdačno i s radošću pozdravio priora Dominicusa, prisutne svećenike, brojne goste i osobito one koji su došli iz domovine i udaljenih mjesta. U srdačnoj dobrodošlici istaknuo je i zahvalnost jer je njihov dolazak znak

prior em. prof. dr. Dominicus Meier, OSB iz Paderborna uz koncelebraciju premeta Ludwiga Hoffmanna, dekana Klaus Fussy, župnika te njemačke crkve vlč. Blaža Kovača i voditelja Hrvatske katoličke misije Bielefeld vlč. Slavka Rake. Nakon svečane procesije i skladnog pjevanja cijele zajednice

jake vjere, koja sve povezuje i koja se nosi u srcima. Jednako tako je važna i svijest odgovornosti kako treba vjeru živjeti u zajedništvu i biti svjedokom pripadnosti Crkvi i narodu, kazao je.

Liturgijska čitanja čitali su roditelji krizmanika - prvo čitanje Vjekoslav Puštinšak, a drugo čitanje Mario Vrdo-

ljak. Evanđelje je pročitao prelat Ludwig Hoffmann. U propovijedi je prior Dominicus govorio krizmanicima o bogatstvu različitosti i o njihovom poslanju u takav svijet koji nije sklon Crkvi. Pritom je istaknuo: „Postali ste danas punopravni članovi Katoličke Crkve. Ne boj te se, Duh Sveti će Vas voditi.“ Za vrijeme podjele sakramenta sv. potvrde bilo je dostojanstveno i pobožno uz pratnju na orguljama pastoralne suradnice Marine Mraz. Prije molitve vjernika krizmanici su složno molili molitvu od Karla Rahnera „Ich glaube an den Heiligen Geist“ i tako posvjedočili svoju vjeru u Duha Svetoga. Molitve vjernika na hrvatskom i njemačkom jeziku molili su krizmanici. Darove na oltar su prinijeli krizmanici, čiji su roditelji te darove pripremili. Prije završne molitve krizmanici su izišli pred oltar i pod ravnanjem pastoralne suradnice Marine Mraz s radošću odpjevali pjesme: „Molimo te Duše Sveti“, „Ame in uns Heiliger Geist“ i uz pratnju tamburica „Veselimo se svi“. Njihovo skladno pjevanje je bilo nagrađeno pljeskom zahvalnih vjernika. Riječ zahvalnosti u ime roditelja krizmanika preuzela je Manuela Špišić. Zahvalila je prioru Dominicusu, svećenicima, pastoralnoj suradnici Marini Mraz i dugogodišnjoj pastoralnoj suradnici Marici Mraz.

M.M.

je svojom profesionalnošću vodila okrugli stol s najstarijim doseljenicima u te krajeve, a oni su na zanimljiv način dočarali te svoje prve dane, koji nimalo nisu bili jednostavni. To je pokazao i monolog, kojeg je lijepo izveo Jerko Lažeta, o životu u tuđini i onom ostavljenom u domovini. Radi se o živopisnom prikazu gorkih, minulih vremena, snalaženja i življenja naših ljudi u tuđini. Sve je popraćeno i povijesnim pregledom i kao cjelina sve je izgledalo izvrsno.

Okupljeni su bili oduševljeni! Uz glazbu, piće i kolače sve je preraslo u pravu zabavu.

U tom ciklusu predstavljanja od osam večeri, župljani su mogli sudjelovati u povijesnom pregledu svega što je bilo, na poseban način samih početaka rada i života, gdje je djelovao i župni vrtić. Prisjetiti su se voditelja župe i njihovih pomoćnika, župnika i kapelana, kao i pastoralnih suradnika i časnih sestara, slavljenja sv. misa i ostalih sakramenata, kao i vjeronauka, koji je bio i u župi kao i u njemačkim

Jerko Lažeta izveo je monolog o životu u tuđini

školama. Tolike su bile aktivnosti za djecu i mlade, hodočašća, pobožnosti, razne proslave i susreti. Tu je na poseban način i karitativna djelatnost župe, koja je najviše djelovala u Domovinskom ratu, uz razne humanitarne akcije. Sve su to mogli doživjeti i pobliže dočarati župljani HKŽ Frankfurt a.M.

Nakon predstavljanja seniora, još se župskoj zajednici trebaju predstaviti FSR i FRAMA, te Folklor „Croatia-

Ensemble“, Kuglaški klub „Tomislav“ i na samom kraju zborovi – župni zbor „Mato Lešćan“, te skupine – „Naša Zvona“, „Tin“ i „Pax“. Sve to vodi završnoj svečanoj proslavi koja će se održati 5. i 6. prosinca 2015. u Frankfurtu.

Fra Ivan Čikara

Marijan Majić, koji je kao prvi orguljaš HKM Frankfurt, od samog početka bio aktivan i u misijskoj folklornoj skupini Croatia-Ensemble, uz gusle je ispevao epsku pjesmu o Šimunu „Šimići“ Karamiću, koji se borio protiv Osmanlija i njihovog „zuluma“ nad katoličkim pučanstvom.

MALGERSDORF

Četrdeset ljeta vjernosti Bogu, Crkvi i Domovini

Vlč. Josip Vidić proslavio je 12. srpnja u Malgersdorfu, u Bavarskoj, 40. obljetnicu svećeništva. Veliko slavlje za župu i za općinu započelo je procesijom od župnog dvora do crkve, u kojoj su bili počasni gosti, različite udruge, djeca iz vrtića i školska djeca, mladi i mnogi župljani, a pratila ih je mjesna limena glazba.

U misnom slavlju u dupkom punoj župnoj crkvi uz slavljenika sudjelovalo je pet njemačkih župnika i vlč. Pero Ljubčić, svećenik Vrbosanske nadbiskupije, župnik u Karlshuldu. On je u prigodnoj propovijedi uz tumačenje Božje riječi govorio i o različitim putovima do svećeništva i o putu kojim je vlč. Josip prošao. Svojim izvrsnim pjevanjem slavlje je uzveličao domaći crkveni pjevački zbor.

Vlč. Josip Vidić rođen je 17. prosinca 1941. u Tesliću, u Bosni i Hercegovini, od oca Ante i majke Katice r. Knežević. Otac Ante radio je kao službenik u šumariji. Jednog dana u proljeće 1943. godine, idući s posla, biva uhićen na ulici i sa skupinom muškaraca odveden u koncentracijski logor Mauthusen u Austriji – u znak odmazde za jednog ubijenog njemačkog vojnika. Tu se ubrzo razbolio i umro (21.10.1943.). Pokopan je na logorskom groblju. Josip je u rodnom gradu pohađao osnovnu školu. Kao 14-godišnjak, slijedeći Božji poziv, pošao je u sjemenište u Dubrovnik, u gimnaziju. Od 1957. do 1959. bio je u noviciatu Družbe Isusove. Gimnaziju je završio u Zagrebu i maturirao 1961. Nakon mature služio je dvogo-

dišnji vojni rok. Od 1963. do 1966. studirao je filozofiju kod isusovaca. Nakon toga poslan je u Dubrovnik kao odgojitelj sjemeništara. Uz to predavao je zemljopis, povijest i tjelesni. Nakon odlaska iz Isusovačkog reda vrhbosanski

njemački jezik na Goethe-institutu u Passau. Za đakona ga je zaređio biskup Antonius 16.2.1975. Nakon Uskrsa 1975. krenuo je u Bosnu i Hercegovinu, kako bi dogovorio slavlje mlade mise u rodnom Tesliću i daljnje mise u drugim

Vlč. Josipa Vidića odlikovao je gradonačelnik Franz Josef Weber zlatnom medaljom općine Malgersdorf

nadbiskup Smiljan Čekada primio ga je kao bogoslova i poslao u bogosloviju u Split. Tu je studirao teologiju od 1967. do 1969., da bi je nastavio u Eichstättu (Bavarska) s prvom skupinom hrvatskih bogoslova. Nakon godinu dana prešao je na Teološki fakultet u München gdje je diplomirao 1973. Budući da mu je majka već tada radila u Münchenu, odlučio je ostati u Bavarskoj. Biskup Antonius Hofmann primio ga je kao kandidata za biskupiju Passau i u lipnju 1973. poslao na pastoralni praktikum u župu Winhöring, nedaleko Altöttinga. U zimskom semestru 1974. usavršavao je

mjestima, sve do Mostara, rodno mjesto majke Katice. Na nagovor i u pratnji jednog svećenika išao se javiti u SUP Doboju. Tamo je uhićen i u zatvoru je proveo 2 mjeseca (kasnije se ispostavilo da je taj svećenik bio suradnik Udbe). Time je otpala mogućnost slavljenja mlade mise u Tesliću i ostalih slavlja. Na zalaganje biskupa Antoniusa i diplomatskih veza uspio se vratiti u Passau nekoliko dana prije svećeničkog ređenja, koje je bilo 29. 6. 1975. Mladu misu slavio je 6. 7. 1975. u župi Winhöring. Kao župni vikar djelovao je u više župa u Bavarskoj Šumi (Bayerischer Wald), a najdulje u Wegscheidu, u blizini austrijske i češke granice. Tu je, još kao kapelan, dobio osobni naslov župnika. Prvo mjesto župnikovanja bilo mu je Jandelsbrunn s još dvije župe. Godine 1999. imenovan je župnikom u Malgersdorfu s filijalom Jägerndorf, gdje je na službi i danas. Za svoj svećenički život i rad odlikovao ga je biskup Wilhelm Schraml biskupskim duhovnim savjetnikom. Svuda, gdje je djelovao kao svećenik, bio je omiljen u narodu. Jednostavno, vlč. Josip voli ljude. Može sa svakim bez ikakvih predrasuda. I to nekima stvara poteškoću. Vlč. Vidić ide kroz život ljubeći Boga i svakog čovjeka, a isto tako i Crkvu. Njegova crkvenost ogleda se i u tome, što je s navršene 70 godina života mogao otići u mirovinu, kao većina župnika u Bavarskoj, ali nastavio je dalje župničku službu i kani ostati još neko vrijeme dok ga zdravlje služi i mjesni biskup to želi. ♦

MAIN-TAUNUS/HOCHTAUNUS

U Europa-parku

Sto dvadeset troje malih i odraslih članova Hrvatske katoličke župe Main-Taunus/Hochtaunus bili su na izletu u povodu završetka školske godine u Europa-parku nedaleko Freiburga im Breisgau. Krenuli su u subotu 11. srpnja u ranim jutarnjim satima, a tamo su ih čekala razna iznenađenja te su u svijetu bajki radosno ostali cijeli dan. ■

ROTIMLJA

Dijamantni Kata i Marko Puljić

Sv. misom zahvalnicom na blagdan sv. Dominika, 8. kolovoza, proslavljena je 60. obljetnica braka (dijamantni pir) Kate i Marka Puljića u župi Rotimlja, općina Stolac. Njihova godišnjica bijaše glavni razlog okupljanja i slavlja. Istom prigodom proslavljene su i još neke obljetnice, najuže povezane s Katom i Markom. Njihova kći Staza i njezin muž Mirko proslavili su 40 godina braka. Druga kći Janja i njezin muž Mato proslavili su 35 godina braka. Sin Pavo i supruga Vida proslavili su 30 godina braka. Unuka Ivanka (Štazina kći) i muž Mladen proslavili su 20 godina braka. Na misi su se spomenuli i 25. obljetnice svećeništva koju je prošle godine proslavio njihov sin vlč. Vinko uz prigodnu duhovnu obnovu u HKM Siegen, koje je vodio, a koju su predvodili

vlč. Zlatko Sudac i brat mu Ivan Puljić. U prepunoj Crkvi sv. Petra i Pavla na Rotimlji u konceleciji je bilo dvanaest svećenika. Sve okupljene, posebno slavljenike pozdravio je župnik vlč. Damjan Raguž. Uvodni govor kojim je u ime obitelji pozdravio sve nazočne te pojasnio sve te činjenice zbog kojih su se okupili, održao je predvoditelj mis-

nog slavlja sin slavljenika vlč. Vinko Puljić. Propovijedao je njihov rođak vlč. Krešimir Puljić. Riječi pozdrava slavljenicima i zahvale Bogu uputio je i vlč. Zlatko Sudac. Misno pjevanje su predvodili župni zbor „Paulus“ te Maja

Nakon misnog slavlja okupljeni su se preselili u šator susreta i slavlja pokraj Crkve na zajedničku večeru. I tu je sadržaj i program bio vrlo bogat. Uz umjesno vođenje programa od strane sina vlč. Vinka, pjevanje su predvodili

Slavljenici Kata i Marko s djecom, unucima, rodbinom i prijateljima

Blagdan i treći sin dijamantnih slavljenika Ivan Puljić. Na kraju sv. mise uručeni su posebni darovi svim slavljenicima – prigodno uokvirene riječi blagoslova, molitve i zahvale Bogu, upućene i potpisane od pape Franje i kardinala Vinka Puljića, te križevi, Biblije i krunice kao neprolazne vrijednosti na kojima sve počiva.

Maja Blagdan i sin Ivan, uz sudjelovanje svih Puljića, ostalih rođaka i svih nazočnih. Kata i Ljuba Pavlović su se pobrinuli da ničega ne nedostaje, „ni ica ni pića“. Župnik vlč. Damjan Raguž otvorenim je srcem svemu pristupio i dao na raspolaganje sve župne prostore. Ostali su u slavlju do kasnih noćnih sati, zahvalni, radosni i raspjevani. ■

♦ Majka Katica, nakon svog umirovljenja, vodila mu je domaćinstvo u Jandelsbrunn i kasnije u Malgersdorfu, dok su joj snage dopuštale. Posljednje godine, sve do smrti boravila je u župnom dvoru, uz negu sina Josipa i pomoć medicinske tehničarke i župne domaćice Marije Hecker. Maria je „dobri duh“ u župnom dvoru i crkvi. Uz pomoć nastavnice na domaćinskoj školi vodi domaćinstvo, sudjeluje u župnoj pripremi prvopričesnika i ostalim aktivnostima, održava i uređuje crkvu. Josip je još kao student teologije u Münchenu sudjelovao u životu Hrvatske katoličke misije i družio se s fra Dominikom Šušnjarem. To sigurno nije ostalo nezapaženo Udbi. Kasnije, kao svećenik uvijek je okupljao Hrvate tamo gdje je djelovao i pomagao im u socijalnim i radnim pitanjima i poteškoćama. U Passau i danas po potrebi zamjenjuje tamošnjeg hrvatskog dušobrižnika i pomaže u ispovijedanju za Božić i Uskrs, a po-

sebno na Hrvatskom nacionalnom hodočašću u Altöttingu. Osnovao je ograna Katholische Arbeitnehmer Bewegung (Katolički pokret radnika – katolički sindikat) među Hrvatima u Passau. Od početka srpske agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu nesebično je, u suradnji s Biskupijom i Caritasom u Passau, skupljao, a često puta i sam vozio i dijelio pomoć svima potrebnima. Kao član vatrogasnog društva, posebno se uključio u pomoć vatrogascima. Uz ostalo, dovezao je 40-ak polovnih, ali potpuno uredenih i opremljenih vozila i darovao ih vatrogasnim društvima. Njegovo djelovanje zapelo je za oko njemačkoj tajnoj službi, vjerojatno na nečiju prijavu. Krajem 1991. uhićen je pod optužbom da je skupljao oružje i sproveden u istražni zatvor u Traunsteinu, gdje je proveo 74 dana u samici. Na kraju je oslobođen svih optužbi. Od bezbroj pohvala i priznanja najdraže mu je odlikovanje predsjednika dr. Fra-

nje Tuđmana Redom Danice hrvatske s likom Katarine Zrinske 1997. godine, a zatim povelja grada Đakova. Njegovim zalaganjem pobratimila su se vatrogasna društva Malgersdorfa i Đakova i grad Đakovo s općinom Malgersdorf.

Na kraju misnog slavlja, u znak zahvale i priznanja za posebne zasluge za općinu Malgersdorf i župu Malgersdorf-Jägerndorf župnika vlč. Vidića odlikovao je gradonačelnik Franz Josef Weber zlatnom medaljom općine Malgersdorf, kao uopće prvog otkad je ustanovljena ta medalja. Na kraju mu je poželio još puno ljeta u Malgersdorfu, u zdravlju i veselju. Vlč. Josip Vidić želi imati posljednje počivalište uz svoju majku Katicu na groblju uz župnu crkvu u Malgersdorfu. Neka mu na grobu stoji uklesano, kako je jedan prijatelj još davno predložio: „Ovdje počiva 'sacerdos Christi et filius Ecclesiae Croatiaeque' (Kristov svećenik i sin Crkve i Hrvatske)!“ J. A.

Napisala i priredila: Željka Čolić

Drage mlade čitateljice i čitatelji!

Spočetkom nove školske i vjeronaučne godine i nakon ljetnog odmaranja vraćamo se i mi s novim sadržajima u našoj rubrici „Dječji kutak“, namijenjenoj upravo vama. Kako je proces kanonizacije (proglašenja svetim) kardinala Alojzija Stepinca aktualna tema, ovaj smo prilog posvetili upravo blaženom kardinalu Alojziju Stepincu. Ostanite nam i nadalje dobro!

Izgubljene riječi

Upiši riječi na odgovarajuće mjesto

solunski – Monarhije – Zagrebu – kardinal – vojsku –
agronomije – talijansko – biskupom – novom – sudskom –
kućnom – službu – vjerskim – crvenih – Gregoriana

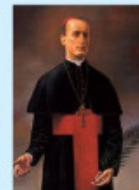
Blaženi Alojzije Viktor Stepinac, zagrebački nadbiskup i _____, rođen je 8. svibnja 1898. u Brezariću, župa Krašić blizu Zagreba. Hrvatska je tada bila u sklopu Austro-Ugarske _____. Pučku školu polazio je u Krašiću, a gimnaziju u _____ od 1909. do 1915. Nakon mature mobiliziran je u austrijsku _____, gdje je bio poslan na _____ bojište. Iz talijanskog zarobljeništva se oslobađa u prosincu 1918. kao _____ dobrovoljac, a u proljeće 1919. je demobiliziran. Započeti studij _____ u Zagrebu prekida i ubrzo se vraća u Krašić i posvećuje poljoprivredi. 1924. odlučuje se za svećeništvo. Studirao je na Papinskom sveučilištu _____ i završava filozofiju i teologiju s dva doktorata. Godine 1930. zaređen je za svećenika, i ubrzo potom preuzima _____ nadbiskupskog ceremonijara u Zagrebu. Papa Pio XI. ga već 1934. imenuje _____ i nadbiskupskim koadjutorom, a 1937. postaje zagrebačkim nadbiskupom. Iako u teškim društvenim, političkim i _____ okolnostima zauzima se za ljudska prava svakog čovjeka i naroda, prvo u Kraljevini Jugoslaviji, a zatim tijekom Drugog Svjetskog rata u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, pa i pod _____ komunističkom vladom. Međutim 1946. ga jugoslavenska vlada osuđuje u montiranom _____ procesu na 16 godina zatvora i na gubitak svih građanskih prava na pet godina. U Lepoglavi je bio zatvoren do 1951. i tada prebačen i zatočen u _____ pritvoru u Krašiću pod strogom policijskom opservacijom. Papa Pio XII. imenuje ga, iako pod takvim uvjetima, 1953. kardinalom. Stepinac oboljeva od neobjašnjivo nastale polycitihimije (pretjerano umnožavanje _____ krvnih zrnaca) i sveto umire od zatvorskih tegoba 10. veljače 1960. u Krašiću za vrijeme izdržavanja nepravedne kazne. Blaženim ga je proglasio 3. listopada 1998. papa Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici.

Snimka: www.wikipedia.de

Pitalice?

1) Koje je godine kardinal Alojzije Stepinac osnovao Caritas u Zagrebu?

- a) 1930.
- b) 1931.
- c) 1932.

2) Majka bl. Alojzija Stepinca Barbara se zavjetovala 32 godine dva dana u tjednu na strogi post? Iz kojeg razloga?

- a) da joj sin studira agronomiju
- b) da joj sin studira filozofiju
- c) da joj sin postane svećenik

3) Kardinala Alojzija Stepinca su u djetinjstvu od milja zvali?

- a) Lojzek
- b) Alojzek
- c) Stepek

4) Kada se slavi spomendan bl. Alojzija Stepinca?

- a) 14. veljače
- b) 12. veljače
- c) 10. veljače

5) Biskupsko geslo bl. Alojzija Stepinca „In Te, Domine, speravi“ na hrvatskom znači:

- a) „U tebe se, Gospodine, uzdam!“
- b) „Uz tebe se, Gospodine, nosim!“
- c) „U tebi se, Gospodine, vidim!“

Znate li...

- da je 3.10.1946. bl. Alojzije Stepinac održao smiren govor na svom suđenju i da ga je 52 godine kasnije, na isti dan – 3.10.1998., papa Ivan Pavao II. proglasio blaženim u Mariji Bistrici
- da je bl. Alojzije Stepinac bio najmlađi biskup (zaređen 1934.) na svijetu s 36 godina i četiri godine svećeništva
- da je Amijel Shomrony, tajnik zagrebačkog rabina Miroslava Saloma Freibergera od 1941. do 1943., dva puta 1970. i 1994. pokrenuo inicijavu da za svoje zasluge u spašavanju Židova bl. Alojzije Stepinac dobije izraelsko priznanje „Pravednik među narodima“

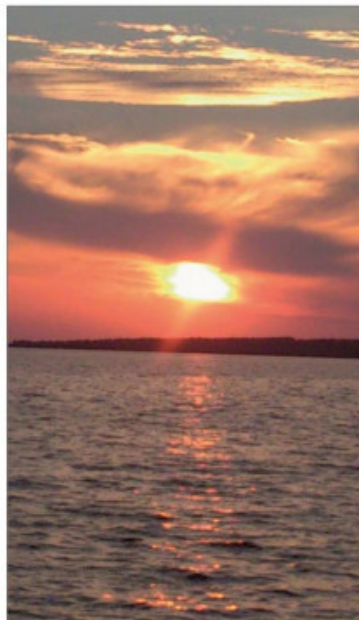
Rješenje: 1b, 2c, 3a, 4c, 5c

„Zašto je vjera tako gorka?“

„Ako bi se jednoga dana dogodilo, da postanem žrtvom terorizma, koji je sada uperen protiv svega stranoga u Alžiru, želim da se moja redovnička zajednica, moja Crkva, moja obitelj, sjećaju, da je moj život bio darovan Bogu i ovoj zemlji... S obzirom na sve što sam primio, vjerujem, da sam ovdje našao tako često jasnu misao vodilju Evanđelja, koju sam onda naučio na koljenima svoje majke, koja je bila mojom prvom Crkvom, upravo ovdje, u Alžiru, i još onda s velikim poštovanjem prema muslimanskim vjernicima“. (Iz oporuke brata Christiana de Chergé, Algier, 1. prosinac 1993., Tibhirine, 1. prosinac 1994.)

„Zašto je vjera tako gorka“, govori jedan redovnik u filmu koji je prije 6 godina u Francuskoj vidjelo više od 3 milijuna ljudi, a koji je u Njemačkoj prikazivan s gornjim naslovom „Von Menschen und Göttern“ – „O ljudima i bogovima“. Radi se o stvarnim, o istinitim povijesnim događajima, sredinom 90-ih u malom trapističkom samostanu „Notre-Dame de l'Atlas“ u Tibhirine – Naša Gospa od Atlasa (gorje) u Tibhirine u Alžiru. Devet katoličkih redovnika trapista žive u tom samostanu, posvećeni meditaciji, molitvi i radu. Oni žive u odličnim dobrosusjedskim odnosima s okolnim muslimanskim stanovništvom, dijeleći s njim radost i tugu, slaveći zajednički svetkovine obiju vjera, trpeći strah i nasilje koje je sobom donio ondašnji građanski rat u Alžiru između vladinih snaga i islamista. I jedni i drugi, kako vojska, tako i islamisti, ponašaju se poput bogova, koji zahtijevaju i donose žrtve. Kao i u svakom ratu, i u tom su najveće žrtve nedužne osobe: civilne žrtve (žene i djeca), mladi izmanipulirani ljudi, bilo vjerom bilo politikom, ljudi koji pripadaju drugoj vjeri, kulturi, političkoj opciji. Usred tog meteža pred ovih devet redovnika postavlja se sudbinsko pitanje: ostati ili otići; povratak u sigurnost u Francusku (tada je Francuska još bila relativno sigurna od terorističkih napada) ili ovu opasnu neizvjesnost dijeliti sa susjedima u selu. Ostati – sve je jasnije – znači – smrt! Je li onda povratak i povlačenje alternativa, odnosno rješenje? Za svakog pojedinca i za

redovničku zajednicu je to sudbinsko životno pitanje i izazov. „Zašto je vjera tako gorka?“ – jest pitanje savjesti. Mnogo je toga u igri: život, vjera, sve za što su dosad živjeli... I onda, u jednoj misi, jedan redovnik čita evanđelje: „Tko želi biti moj učenik, neka uzme svoj križ. Tko želi sačuvati svoj život, izgubit će ga, ali tko izgubi život radi mene, bit će spašen!“ Ovo evanđelje međutim nije odgovor nego pitanje, samo drugačije postavljeno.

Snimio: A. Polegubčić

Svatko mora dati vlastiti i osobni odgovor. Poput Joba neki se od njih pitaju, ima li smisla život izgubiti od terorističkog metka ili noža. Jedan od njih razmišlja o svom prijašnjem životu i priča prioru (gvardijanu) Christianu, kakav bi mogao biti njegov život, kako bi bilo vratiti se u njegovo staro civilno zanimanje i u staru domovinu. Pritom spoznaje i zaključuje, da taj i takav život više ne bi mogli biti njegov život... Razumno i suosjećajno dopušta prior svakom subratu slobodu donijeti osobnu i pojedinačnu odluku, kako bi potom donijeli odluku za cijelu samostansku zajednicu. I svaki – na svoj način i za sebe – daje odgovor, koji je na kraju jednoglasno zajednički: Da ostanu u svome samostanu! Brat Luka u razgovoru s priorom priznaje: Ja se ne bojim! Ja se više ne bojim smrti! Ja sam slobodan čovjek!

Tko god je pogledao film, pitao se na koncu: Je li bilo ispravno ostati i riskirati život, odnosno otići u sigurnu smrt? Ili, izrečeno u smislu evanđelja: „Je li smisao u tomu da uzmeš svoj križ i time slijediš Isusa Krista, postaneš mučenikom?“ Vjerojatno bi svaki gledatelj, pod dojmom filma, euforično rekao: Da, bilo je ispravno što su ostali! Zašto? Jer je „njihovo mjesto bilo tu, njihovo životno stanište i središte samostan „Notre-Dame de l'Atlas“ in Tibhirine, te nikoje drugo nije dolazilo u obzir. Nijedan trapist nije naginjao tomu da postane mučenikom niti je glorificirao mučeništvo. Smisao njihova života, u tomu su svi bili jedinstveni, nije bio patnja, mučenička smrt, jer biti mučenik znači svjedočiti životom vjeru, humanost, poštenje, promicati život svakog čovjeka i stvorenja. Biti mučenik ne znači besmisleno izgubiti život, ne znači ugrožavati tuđi život, ne znači okrutnost prema onima koji drugačije misle, vjeruju, koji se drugačije ponašaju, odijevaju, koji drugačije izgledaju... Ipak, u njihovu slučaju, smisao je ovoga puta bio i ostao ostati tu i tako svjedočiti za Krista i za sebe; i biti dosljedan Bogu, vjeri, Crkvi, sebi; biti na strani dobra, mira, suživota – i pod cijenu neizbježne smrti! I nisu junaci tipovi koji nedužnim i bespomoćnim ljudima, usto vezanima i poniženima, nožem režu grkljan. To su najobičnije kukavice i najogavniji zločinci. Gdje je tu junaštvo? To je kukavičluk! Usto je to grijeh koji vapije u nebo i neće biti nagrade za njih ni u kakvom raj. To je put u pakao i vječnu propast. Nema Boga niti proroka koji bi se složio s takvim zločinima... I kad su se jedne večeri svi naši redovnici okupili na večeru – na svoju posljednju zajedničku samostansku večeru – sve je bilo na stolu i sve je sjajilo u njihovim očima i licima te ispunjalo pozornicu: radost i tuga, nada i ogorčenost, sve što čini život – životom – i – i – Da, i ljubav! I to ona ljubav o kojoj brat Luka priča, kada ga je jedna mlada muslimanka iz sela pitala, je li ikada u svome životu bio zaljubljen: „Kako da ne, više puta“, rekao joj je. „Ali onda sam doživio jednu ljubav, koja je puno jača i veća od te i ja sam slijedio tu

Nastavak na str. 25

INTERVJU

Nastavak sa str. 7

— ne samo svu pastoralnu skrb za spas njihovih duša, nego su središta društvene i kulturne aktivnosti koja povezuju vjernike i rade na očuvanju hrvatskoga i katoličkog identiteta naših ljudi na tim područjima.

Živa zajednica: U posljednje vrijeme javlja se novi iseljenički val Hrvata iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Kako će domovinska Crkva uspješno odgovoriti na taj izazov kad se i sama u domovini suočava s brojnim problemima, poglavito nedostatkom svećenika i njihovom visokom starosnom dobi?

Mons. Petar Rajić: Svjedoci smo sve većega broja iseljenika koji napuštaju domovinu i odlaze u svijet tražeći bolje uvjete života za sebe i svoje obitelji. Iako je to bolna činjenica za Crkvu u domovini, ipak je dužna osigurati adekvatnu duhovnu i pastoralnu skrb našim vjernicima koji su odlučili živjeti u drugim zemljama svijeta. Činjenica je također da je broj duhovnih zvanja kod nas u padu, zato će se morati voditi briga o pastoralu mladih općenito, jer smo dužni odgovoriti i formirati nove naraštaje kršćana koji će živjeti i svjedočiti svoju

vjeru gdje god bili i što god radili. Dobra kateheza i ustrajan pastoralni rad pružaju nadu da ćemo imati nove naraštaje mladića i djevojaka kojima će njihov kršćanski identitet značiti mnogo i onda će se možda iz takvih obitelji i iz takvih sredina roditi i nova duhovna zvanja.

Živa zajednica: Nedavno ste predvodili sv. misu u marijanskom svetištu Zwiefalten u Njemačkoj. Što biste s tog susreta posebno izdvojili?

Mons. Petar Rajić: Bilo je to veličanstveno slavlje, dobro organizirano i u pravom molitvenom ozračju. Sv. misa je bila vrhunac dana, ali me se posebno dojmilo što su se gotovo svi vjernici, nakon što su se okrijepili kod stola i veselili pod šatorom, rado vratili u crkvu kako bi sudjelovali u satu klanjanja pred Presvetim i molili se zajedno Bogu. Narod koji vjeruje u Boga i koji mu se moli, može se nadati svijetloj budućnosti! **Razgovarao: Adolf Polegubić**

FRANKFURT A.M. Hrvatski katolički kalendar za 2016.

Iz tiska je izašao jednolisi Hrvatski katolički kalendar za 2016. godinu, u izdanju Hrvatskoga dušobrižničkog ureda iz Frankfurta na Majni. Kalendar je posvećen Gospi Velikoga Hrvatskoga Krsnog Zavjeta sa slikom novoposvećene crkve Gospi Velikoga Hrvatskoga Krsnog Zavjeta u Kninu.

U kalendaru su istaknuti hrvatski sveti i blaženici, a doneseni su i termini hodočašća Hrvata katolika u marijanska svetišta u Njemačkoj i u Lurd u Francuskoj.

Daljnje obavijesti i narudžbe na:

tel. 0049 (0)69 9540480;
fax. 0049(0)6995404824;
E-mail:
delegatur@kroatenseelsorge.de

NAGRADNA KRIŽALJKA

Sv. Terezija Avilska

Rješenje poslati najkasnije do 28. listopada

Sv. Terezija Avilska Djevica i ... (1,2)	Odgoda izvršenja obveze	Živa za- jednica	Netro- šen, nerab- ljen	Sablasi, prikaza	„Ujedi- njeni narodi“	Ptica pjeвица, čiz	Lik Nele Eržišnik (letka)	„Tona“	Hrv. at- letičar, Milan	Srdač- no, pri- jazano	Desni pritok Dunava	Ugljik	Žena koja provodi anketu
1		2											
Celestin Medović	▽	2 Potvrda riječ	▷										
Pedigre (konja)													
Žensko govedo (mn.)													
„Valuta“													
Površina šume određene za sječu													
Pjevači- ca Gabi													
Melo- dija, napjev													
Mariofil Soldo													
Nagome- las „Di- nama“, Marko													

NAŠE ZAJEDNICE

REUTLINGEN, METZINGEN
I TÜBINGEN

Blagoslov mozaika Gospe Karmelske

Bogu na slavu i u čast Gospi Karmelskoj ovu kapelicu kao zavjetni dar podigao je 2015. vjernici Hrvat-

provincijal Hrvatske karmelske provincije, u nazočnosti predstavnika HKZ Reutlingena, Metzingena i Tübingena,

na platnu i svijeće od pravoga voska na kojima je naljepica s istom fotografijom.

[Preuzeto sa: karmel.hr]

Zajednica „Karmela sv. Ilije“ darovala je včl. Anti Kutleši fotografiju Gospe Karmelske

Proslava Gospe Karmelske

U četvrtak 16. srpnja u hrvatskim katoličkim zajednicama Reutlingen, Metzingen i Tübingen proslavljen je blagdan Gospe Karmelske. U toj prigodi bila je mogućnost za sakrament ispovijedi, a potom je služeno misno slavlje. Nakon sv. mise bila je kateheza za odrasle koja je bila posvećena upravo Gospi Karmelskoj i Redu karmelićana. Tim danom povezano je nekoliko događaja – ispovijed za školsku djecu i njihove obitelji, spomendan Gospe Karmelske te završna kateheza za odrasle vjernike tih zajednica. U prigodnoj riječi, koja je upućena vjernicima za vrijeme euharistijskoga slavlja, včl. Ivica Zrno podsjetio je kako nas Gospa Karmelska trajno podsjeća na djela ljubavi Trojedinoga Boga, koji nas želi okupiti u svoje zajedništvo. Istom prigodom včl. Ivica je proslavio 9 godina od svoje mlade mise, koju je slavio 16. 7. 2006., u svojoj rodnoj župi u Otoku u zapadnom Srijemu. Nakon mise bila je kateheza za odrasle vjernike o redu karmelićana. **Ivica Zrno**

skih katoličkih zajednica (HKZ) Reutlingena, Metzingena i Tübingena iz Njemačke, stoji na kamenoj ploči postavljenoj u molitvenom prostoru u vrtu perunika u „Karmelu sv. Ilije“ na Buškom jezeru u Bosni i Hercegovini. U istom prostoru je i mozaik Gospe Karmelske koji je izradila Jelena Azinović, mlada kiparica iz Zagreba. U subotu, 13. lipnja mozaik je blagoslovio o. Srećko Rimac,

predvođenih voditeljem zajednica včl. Antom Kutlešom. Svi gosti iz Njemačke, kao i včl. Ante Kutleša, sudjelovali su na euharistijskom slavlju, i svi su je na kraju sv. mise o. Srećko Rimac podijelio karmelske škapulare.

Zajednica „Karmela sv. Ilije“ darovala je včl. Anti osobno, kao i za prošlosti tih hrvatskih zajednica, fotografiju mozaika Gospe Karmelske tiskanu

SVIJET MLADIH – JUGENDWELT

Nastavak sa str. 23

ljubav i predao joj se“. Ljubav prema Bogu, Isusu Kristu i njegovu Evanđelju!

Što ovo Evanđelje, koje su ovih 9 redovnika egzistencijalno iskusili i doživjeli, može značiti nama danas? Ono je zapravo odraz naše kršćanske povijesti – od stoljeća sedmog, osobito u posljednjih 500 i više godina. Uvijek je bilo onih koji su odlazili ili mijenjali uvjerenje – što također treba razumjeti i poštivati – ali i onih koji su ostajali, bili dosljedni Bogu, sebi i rodnoj grudi. I danas – kada se čini da su se svi Hrvati zaputili u Njemačku. Redovnici iz alžirskoga samostana Naše Gospe mogu stoga biti i nama ohrabrenje: Naime život živjeti i širiti onda i zadobiti ga ondje, gdje te je život postavio.

To na prvi pogled može zvučati banalno, ali mi se neprestano nalazimo u pozicijama i ulogama, odnosima i funkcijama, kojima smo povezani i koje nas promiču – pa čak i onda kada smo sami birali i izabrali. Sve to naime čini mjesto u koje nas je život postavio i u kojem se mi životu moramo postaviti. Ostati na tome mjestu, izdržati, danas

je teže nego u prijašnjim vremenima. Nama se stalno i posvuda govori: da nas život, pravi i bolji život, čeka negdje drugdje: uredna država, stan ili kuća, bolje radno mjesto, bolja plaća, još veći i brži auto, putovanja u egzotične zemlje, karijera, uspjeh... U našem slučaju sve to gotovo više-manje stoji. Čak i oni, koji u odnosu na većinu, prilično dobro žive, očijukaju sa životom upravo ondje gdje oni nisu, naslućuju život na svim mogućim mjestima na kojima bi rado bili, ali još ne mogu ili još neće. Je li bilo ispravno što su redovnici trapisti ostali i time se izložili sigurnoj smrti? Svatko od nas ima pravo za sebe osobno odgovoriti... Pritom međutim kao kršćani katolici ne možemo izbjeci pitanje, kako stojim (a) sa svojom vjerom. Što mi znači moja vjera? Stojim li uza svoju vjeru i Crkvu usprkos svim njezinim slabostima i tamnim stranama? Ili se skrivam i povlačim? Ili taktiziram? Koliko poznajem svoju vjeru? Hoće li tebe ili tvoje dijete zaluditi tipovi koji dijele besplatne knjige drugih vjera po europskim pa i našim mjestima i hoće li se ono nakon toga odmah

pridružiti sumnjivim pa i komičnim ali opasnim radikalnim skupinama islamista, rasista, kriminalaca. Ili će se tvoja kćer, u slijepoj zaljubljenosti, udati baš za jednoga od takvih momaka, jer je „cool“... Vjerovali ili ne, radi se o egzistencijalnom pitanju, kao u ovom filmu. Otići ili ostati?! Oni su ostali! Isus Krist je prihvatio na sebe križ! Taj križ uzeti na sebe i nositi danas znači: križ bolesti, žalosti, odbacivanja, razvoda, neljubavi, nezaposlenosti, siromaštva, nepravde, besperspektivnosti, korupcije, kriminala, netolerancije, fundamentalizma. Na taj izazov odgovor daje i Isusovo Evanđelje: devet trapista je našlo život ondje – u dubini i punini, koje su postali jasni tek nakon što su na sebe preuzeli taj križ. Tako nas i danas ovi redovnici iz Tibhirine – dvadeset godina nakon njihove smrti – ohrabruju i potiču tražiti i naći život, boriti se za život ondje, gdje nas je život i postavio: u žalosti i radosti, u nadi i ogorčenosti, – dakako – u ljubavi, koja nas sve čeka, koju međutim tek treba otkriti, doživjeti, ispuniti, i to upravo ondje i na onome mjestu – gdje jesmo. **T. G.**

Ime

— Kaže policajac Mati: — Dajte mi, molim vas, svoje ime.

Mate: — A kako ću se onda ja zvati?

Amerika

Učiteljica: — Ante, gdje je Amerika na karti?

Ante: — Evo jel!

Učiteljica: — Ivo, tko je pronašao Ameriku?

Ivo: — Antel

Molitva

Moli mali Perica prije spavanja: — Dragi Bože, molim te da je Berlin glavni grad Finske!

Nato će mu mama: — Perice sine dragi, kakva je to molitva?

Perica odgovori: — Ma bio je kontrolni iz zemljopisa.

Matematičar

Učitelj matematike upita Juricu:

— Jurice, zašto si u bilježnici ostavio ovu stranicu potpuno praznu?

— E, tu sam računao napamet!

Kornjače

Jedna kornjača upita drugu:

— Zašto ti nemaš oklop?

— Pobjegla sam od kuće.

Oglas u novinama

— Ako netko ima novaca, ja imam novčanik pa da nešto iskombiniramo.

Pravilno držanje

Zapovijednik broda pita putnika:

— Jeste li se držali mojih uputa za vrijeme nevremena?

— Ne, držao sam se za ogradu na palubi.

Gosti

Tata: — Hajde Perice, kako se ono kaže kad gosti odlaze?

Perica: — Bogu hvala!

Kako kontrolirati tjeskobu

Povećanje osjećaja tjeskobe i zabrinutosti, a uz to i anksioznosti, ometa intelektualno funkcioniranje i može ozbiljno smanjiti osobni učinak. Mnogi studenti vrlo su skloni upadanju u opće stanje zabrinutosti i tjeskobe što negativno utječe na njihov akademski uspjeh. Druge, pak, tjeskobno stanje prije ispita potiče intenzitet učenja što im omogućuje ostvarivanje mnogo boljih performansi. To je pitanje koje treba raščlaniti: zašto tjeskoba neke potiče a neke ostavlja paraliziranim. Neke, uzbuđenje i zainteresiranost za uspješno polaganje ispita vodi do bolje pripreme i ozbiljnog učenja dok u drugim slučajevima, kada je riječ o anksioznim osobama, negativne misli podrivaju njihov trud, te uznemirenost ometa mentalni tijek potreban za proučavanje i učenje te zamagluje bistrinu misli kod samog polaganja ispita. Brige koje osoba ima dok polaže ispit smanjuju mentalne sposobnosti. Ako smo previše zaokupljeni drugim stvarima, imat ćemo mnogo manje pozornosti usredotočiti se na pitanja iz ispita i elaboriramo ispravan odgovor. Tako brige s vremenom postanu samostvariva proročanstva koja nas dovode do neuspjeha. Oni koji kontroliraju

osjećaje mogu koristiti tu predskazujuću anksioznost — pred nadolazećim ispitom, predavanjem, ili važnim sastankom — da sami sebe motiviraju i da se pripreme na odgovarajući način kako bi naposljetku bili uspješni. Radi se o pronalaženju sredine između tjeskobe i apatije, jer višak anksioznosti koči trud usmjeren na postizanje rezultata, ali potpuni izostanak anksioznosti — u smislu ravnodušnosti — stvara apatiju i smanjuje motivaciju. Dakle, neki stupanj ushita, pa čak i malo euforije u nekim slučajevima, vrlo je pozitivno u većini ljudskih pothvata, pogotovo za kreativne aktivnosti. Ali kad euforija raste previše ili je izvan kontrole, dolazi do stanja u kojemu nemir potkopava svaku sposobnost razmišljanja na jedan dovoljno harmoničan način koji će omogućiti točan, jasan i realističan protok ideja. Pozitivna raspoloženja povećavaju sposobnost razmišljanja na fleksibilan i razuman način pred složenim pitanjima i omogućuju lakše pronalaženje rješenja za probleme, kako za logičke tako i za probleme iz područja ljudskih odnosa.

Autor: Alfonso Aguilar; Preveo: Vlado Z.;
Preuzeto s portala www.hkz-croatia.hr;
ovdje prema: www.bitno.net

Ramstek i salata s roštilja

Sastojci: 1,2 kg ramsteka bez kosti; 100 ml maslinovog ulja; 200 g mladog luka; 400 g šampinjona; 500 g tikvica; 300 g komorača; 2 crvene paprike; 200 g feta sira; 100 g Maslina otkošćenih Podravka; 3 češnja češnjaka; 2 žlice nasjeckanog peršina; sol; Crni papar mljeveni Podravka.

Priprema: Ramstek narežite na odreske i prelijte Vegeta marinadom s pivom. Marinadom dobro prekrijte meso i pustite ga da odstoji 30-ak minuta. Papriku očistite i narežite na veće komade, šampinjone prerežite na pola, tikvicama odstranite krajeve i prerežite ih po dužini. Mladi luk samo dobro očistite, a komorač očistite i narežite na ploškice. Sve povrće popržite na dobro zagrijanom nemašćenom roštilju, pa izvadite sa strane da se kratko ohladi. Povrće s roštilja narežite na manje komade i stavite u posudu s poklopcem. Dodajte nasjeckani češnjak i peršin, posolite i popaprite. Dodajte očišćene masline, feta sir narezan na kockice, prelijte maslinovim

uljem i dobro izmiješajte. Držite poklopljeno do posluživanja kako bi se sokovi lijepo proželi. Na zagrijanom roštilju popržite meso s obje strane do lijepe zlatnosmeđe boje.

Posluživanje: Meso poslužite uz pripremljenu salatu. www.vegeta.hr

RJEŠENJE IZ PROŠLOG BROJA

Č	U	D	O	T	V	O	R	N	E	□	P	O	P
U	M	O	T	V	O	R	I	□	G	O	S	P	E
P	I	S	K	A	R	A	L	O	□	P	O	S	T
□	V	A	□	R	I	N	□	P	S	A	R	A	□
C	A	□	A	N	□	T	U	□	I	R	I	D	A
R	O	N	D	O	□	N	J	□	J	A	R	□	□
K	N	I	N	□	□	□	S	K	A	□	E	□	□
V	I	C	A	N	□	□	K	A	Z	A	N	□	□
A	K	A	N	T	□	□	E	T	A	P	A	□	□

Nagrada: Franka Novak, Hattersheim

NAŠE ZAJEDNICE

FREISING

Četrdesetero krizmanika

U subotu 4. srpnja u crkvi sv. Jurja u Freisingu četrdeset djevojaka i mladića primilo je sakrament sv. potvrde. Svečano misno slavlje predvodio je i sakrament sv. potvrde podijelio pomoćni sarajevski biskup mons. Pero Sudar. Vrijedni suradnici Hrvatske katoličke misije Freising pod vodstvom voditelja misije fra Ivana Čugure uložili su dosta vremena i truda da taj veliki dan za hrvatsku zajednicu u tom dijelu Njemačke proteče dostojanstveno i u najboljem redu. Prepuna gradska crkva sv. Jurja tog dana odasla je hrvatskim zanosom i duhom što je oduševilo i mjesnog župnika vlč. Petera Lederera, koji je prije mise pozdravio mons. Sudara, župnika fra Ivana, krizmanike i sve okupljene. Pozdravima, molitvama, zahvalama i pjesmom izražena je dobrodošlica ocu biskupu, nazočnim vjernicima, rodbini i kumovima sa raznih strana svijeta, a krizmanici su uključeni u molitve s nadom da će kao punoljetni kršćani zrelo, hrabro i svjesno živjeti i navještati svoju vjeru. Na tu je nakanu posebno otac biskup uputio žarki apel

Krizmanici s mons. Perom Sudarom, fra Ivanom Čugurem i fra Mirkom Gregovom

roditeljima koji su prvi i najvažniji odgovornost za njihovu budućnost. Obiteljski dom, kao Crkva u malom, usaduje klicu vjere i usmjerava djecu na životni put. Obitelj je ona koja djecu daruje i koja uz pomoć Božju, Duha Svetoga i Crkve usmjerava djecu na Kristov put i štiti ih od stramputica i zavodništva ovoga svijeta. Svojim razumljivim i jednostavnim riječima otac biskup je oduševio vjernike i pokazao put kojeg naše obitelji trebaju slijediti. Kao pomoć i puta-

kaz na tom putu, župnik fra Ivan je svakom krizmaniku darovao molitvenik i krunicu u kojima će u svakoj životnoj prilici naći snagu i okrepju. Krizmanici su pokazali velikodušnost i suosjećaj s najugroženijima, darujući za najpotrebnije u domovini, koje podupire i zaklada mons. Sudara, vrijednu donaciju kojoj su se pridružili i nazočni vjernici sa svojim darovima. Na kraju misnog slavlja otpjevana je zahvalna pjesma „Tebe Boga hvalimo“. Nakon mise uslijedilo je zajedničko fotografiranje. ■

FRANKFURT AM MAIN

Hodočašće Gospi Sinjskoj

Snimio: M. Lazeta

Ove godine Grad Sinj i Svetište Čudotvorne Gospe Sinjske na najsvečaniji način slavi 300. obljetnicu pobjede nad Osmanlijama, tj. spomen na dan, kada se je narod cetinskog kraja odhrvao nemilosrdnom napadaču uz neizmjernu pomoć Majke Milosti – Čudotvorne Gospe Sinjske. Pridružujući se svesrdno tom slavlju HKŽ Frankfurt a. M. organizirala je

župsko hodočašće Gospi Sinjskoj u Sinj 14. kolovoza sa svečanom sv. misom u 11 sati. Za to je bila i prigoda 50. obljetnice HKŽ Frankfurt a. M., da pod okriljem Čudotvorne Gospe Sinjske, njezini župljani zahvale na svemu, na 50 godina postojanja i opstojnosti u tuđini čuvajući svoju vjeru i nacionalni identitet. Tako i bijaše. Dan prije svetkovine Velike Gospe u Sinju

u velikom su se broju okupili župljani župe Frankfurt a. M. Svečano misno slavlje u prepunoj crkvi Gospe Sinjske predvodio je fra Ante Akrap uz koncelebraciju frankfurtskog župnika i kapelana, i više svećenika koji su djelovali u župi Frankfurt a. M, među kojima je bio i fra Petar Klapež, bivši frankfurtski župnik, a sada sinjski gvar-dijan.

Fra Ivan Čikara

MOLITVA GOSPI VELIKOGA HRVATSKOGA KRSNOG ZAVJETA

Presveta Bogorodice i Majko naša!
Kraljice Hrvata, najvjernija
Odvjetnice Hrvatske!
Izručujemo Ti, posvećujemo Ti
narod i Crkvu Hrvata.
Povjeravamo se Tvojoi zaštiti.
Umnoži nam vjeru, učvrsti nadu,
otacaj našu ljubav da prolazimo
zemljom čineći dobro,
da ustrajemo u pravedovskoj
vjernosti Petrovu Nasljedniku
u zajedništvu Katoличke Crkve.
Najvjernija odvjetnice Hrvatske,
to Te molimo! Amen!

(Iz jubilejske molitve Gospi Velikoga Zavjeta,
kardinala Franje Kuharića)

